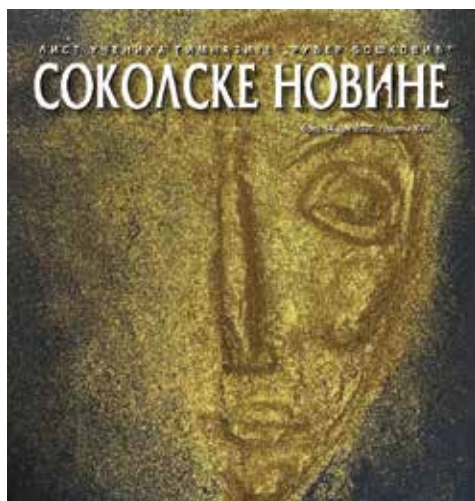

ЛИСТ УЧЕНИКА ГИМНАЗИЈЕ „РУЂЕР БОШКОВИЋ“

СОКОЛСКЕ НОВИНЕ

Број 35, јануар 2021, година XVIII

Број 35, јануар 2021, година XVIII

Impresum

Издавач: Драган Штулић, генерални менаџер

Извршни директор: Дијана Штулић

Главни и одговорни уредник: Катарина Урошевић

Ликовни уредник: Зоран Мишић и Никола Шуњић

Лектор: Катарина Урошевић

Редакција: Богдан Кошутић, Елена Кадовић, Душан Бајец, Милена Ђуковић, Александра Матић, Теа Полимац, Јана Карановић, Никола Урошевић, Николина Пашагић, Стефан Суботић, Божидар Василић, Миа Трифуновић, Немања Ђошић, Дуња Булатовић, Аппа Коукоу, Јован Милошевић, Нађа Романдић, Јања Јосифов, Наталија Матић, Андреја Ристић, Нађа Вукмировић, Дарко Милетић, Дамир Омрчен, Ана Динић, Милена Павловић, Милица Скочајић, Нена Шурлан, Иван Шурлан, Јелена Безаревић, Ива Спасић, Марина Миловановић и Сузана Амановић.

Насловна страна: Дамир Омрчен

Дизајн: printandscreen.rs

САДРЖАЈ

АКТУЕЛНОСТИ, КУЛТУРА, ЈАВНИ ЧАС, ИНТЕРВЈУ, ПЕРО КИЧИЦА, ГРАЂАНИН СВЕТА, ЕКОЛОГИЈА, СПОРТ, МАТУРАНТИ, ПСИХОЛОШКИ КУТАК, ПУТОПИСИ, КЛИКЕРИ, ДА ЛИ СТЕ ЗНАЛИ, АЛТРУИСТА, ДР КУТАК, МΥR КУТАК, БИСЕРИ, ЛИНГВИСТИЧКИ КУТАК, ДРАМСКИ КУТАК, ЗА И ПРОТИВ, РЕЧ УРЕДНИКА

МИСИЈА ШКОЛЕ

Ruđer Bošković School inspires learners to become honourable, principled, knowledgeable and caring individuals, capable and willing to make considerable contribution to a local and a world-wide community.

Руђер Бошковић школа инспирише ученике да постану часни, принципијелни, образовани и обзирни људи способни и вољни да дају значајан допринос локалној и светској заједници.

РЕКЛИ СУ...

„Нада је највећи степен мудрости у људском животу.“ – Милош Црњански

„Mens sana in corpore sano!“ – У здравом телу здрав дух.

„Здравље је највеће богатство.“ – Цицерон

„Свака прекомерност се супротставља Природи.“ – Хипократ

„Здравље није све, али без здравља, све је ништа.“ – Артур Шопенхауер

„Жеља за здрављем је пола здравља.“ – Сенека

„Здравоме човеку сваки је дан празник.“ – Турска пословица

„Срећа је као здравље – ако га не примећујеш, значи да га имаш.“ – Иван Тургенев

„Здравље на уста улази.“ – Народна пословица

„Болесник који се помири са чињеницом да је болестан никада неће оздравити.“ – Иво Андрић

Ода срећном дану,

Пабло Неруда

Овог пута ме пустите
да будем срећан,
ништа се није десило ником,
све што се дешава
то је да сам срећан
са све четири стране
срца, кад ходам,
спавам или пишем.
Шта да вам радим,
срећан сам.
Безбројнији сам од паше
на ливадама,
осећам кожу као церову кору
и доле наду,
горе птице,
море као копчу
на своме појасу,
од хлеба и камена
створену земљу
ваздух распеван
као гитара.
Ти, покрај мене у песку,
песак си,
певаш и песма си,

свет је
данас моја душа,
песма и песак
свет су
данас твоја уста
пусти ме
да у твојим уснама и песку
будем срећан,
срећан што дишем
и што ти дишеш,
срећан што додирујем
твоје колено
и тад ми се чини да сам дирнуо
азурну кожу неба
и њену свежину.
Данас ме пустите самог
да будем срећан,
са свима или без иког,
срећан
са пашом
и песком,
срећан са ваздухом и земљом,
срећан с тобом, с твојим уснама
срећан.

ДАН ЈЕЗИКА ЕВРОПЕ - 26. СЕПТЕМБАР

По налогу Савета Европе и Европске комисије 26. септембар је проглашен за Европски дан језика са циљем да се јача свест о разноликости језика и промовише култура различитих европских земаља. Ученици наше школе су 28.9. обележили овај важан датум. Претходну недељу смо искористили да на свим часовима језика радимо пригодне садржаје (квиз, филмови, музика...) Завршна активност десила се данас у првом разреду.

У првом делу часа ученици су се представили на другом или трећем страном језику у неколико реченица. (Како се зовем и презивам? Која су моја интересовања? Који ми је омиљени предмет у школи?)

У наставку су извлачили из шешира једно име присутне особе (наставник/наставница или друг/другарица) и описали га/је у неколико реченица на енглеском језику (Ко је та особа? По чему је специфична? Како изгледа?) Остали су погађали о коме је реч.

Хвала је дивна реч коју треба чешће да користимо. За крај часа смо покушали да кажемо хвала на тридесет различитих језика са европског континента.

ДАНИ ЈЕЗИКА НА ФРАНЦУСКИ НАЧИН

Поводом Дана језика, ученици који похађају часове француског језика обележили су овај важан датум на занимљив и креативан начин.

Ученици су гледали француски филм Intouchables, читали Преверову поезију и слушали познате француске шансоне.

На крају су уживали у кроасанима и топлој чоколади, омиљеном напитку француза.

МАСКОТА ОБРАЗОВНОГ СИСТЕМА „РУЂЕР БОШКОВИЋ“

На конкурс који је покренуо Ђачки парламент за дизајн школске маскоте победио је ученик Марко Обрадовић. Његово идејно решење је усвојио Ђачки парламент и управа школе у јуну 2020. Маскота је верица која је део наше школске свакодневнице и знак да смо усаглашени са природом која нас окружује.

ШПАНСКИ ДАН ЈЕЗИКА

Европски дан језика је ове године обележен низом активности у школи „Руђер Бошковић“. Како основци, тако и гимназијалци, учествовали су у играма, квизовима, гледали су презентације и филмове, слушали музику и служили се различитим специјалитетима.

Након заједничких друштвених игара и квизова у којима су учествовали сви ученици, ученици шпанског језика су у основној школи украсили пано и нацртали цртеже оних појмова који их највише асоцирају на шпански језик и шпанску богату културу. И основци и гимназијалци гледали су са својим професоркама шпанске филмове и цртане филмове, у складу са узрастом, пробали су безалкохолну сангрију, шпанске чоколадне бомбоне и чувени turrón.

НОЋ ИСТРАЖИВАЧА

У петак 27. 11. 2020. са ученицима првог разреда гимназије (МР 4) обележена је Ноћ истраживача. Током наставе погледали смо два видеа приказаних експеримената које су припремили на Факултету за физичку хемију, Универзитета у Београду. Први експеримент је хемилуминесценција, доказна реакција која се користи у форензици, где је ученицима приказан контекст експеримента у потенцијалној реалној примени у криминалистици. Други експеримент је добијање сребрног огледала, што је реакција која се користи за формирање рефлектујућег слоја у огледалима.

Утисци су позитивни, ђаци су били заинтересовани. Подстакнути су да данас и сутра сами посете линк и погледају још поставки.

СВЕТСКИ ДАН ЗДРАВЕ ХРАНЕ

Светски дан здраве хране обележава се 16. октобра широм света од 1981. када је установљен. Ми смо данас дали свој допринос обележавању овог важног дана. Расправљали смо о митовима о исхрани: хроно дијети, бареној храни, вегетаријанцима, газираним пићима, брзој храни. И на крају смо се почастили воћем које нам је на здрав начин засладило дан.

XX НЕДЕЉА ИТАЛИЈАНСКОГ ЈЕЗИКА У СВЕТУ

У периоду од 19. до 25. 10. 2020. у свету се по 20. пут обележава Недеља италијанског језика. Ове године тема је „Италијански између речи и слике: графит, илустрација, стрип“. Ми смо је обележили са низом догађаја и презентација које су ученицима приближиле Италију, њену културу, храну и традицију.

У Grade 1 PYP програма у понедељак су гостовала браћа Јасоро и Alexander Gregori који су нам причали о свом животу у Италији – које су сличности а које разлике у односу на живот у Србији. Малим ђацима је било интересно да чују каква је школа у Италији и како тамо деца проводе своје слободно време. Научили су и неколико италијанских речи.

Затим нам је, у уторак 20.10. Софија Балаћ, ученица 86 MYP програма приближила италијанску музику, а у среду смо имали гошћу из Италије – Анђелу Ачарино, маму наше ученице из grade 1. Сазнали смо који се породични празници прослављају у Италији и на који начин. Имали смо прилику да се послужимо италијанским слаткишима. Тога дана смо и за ужину јели најпознатију италијанску храну – пилу!

Остварили смо и сарадњу између DP, MYP и PYP програма – ученица гимназије 36 Дуња Булатовић одржала је две презентације о Италији, њеној култури, уметности и моди, а на крају презентације ђаци су могли да на квизу покажу шта су научили. Као награду за тачан одговор добили су италијански слаткиш, а какво је знање било говори чињеница да су се сви послужили!

Недељу италијанског језика завршили смо гостовањем Марка Балаћа, ученика 66 разреда, који је спремио сјајну презентацију о спорту у Италији, посебно истакавши фудбал и успехе италијанских клубова и репрезентације.

Хвала свима који су учествовали и помогли нам да научимо нешто ново!

#impariamoitaliano #linguapiubelladelmondo

ИТАЛИЈАНСКИ ДАН ЈЕЗИКА

Европски дан језика смо у 2, 3 и 4.разреду обележили у недељи пре и после датума када се званично обележава овај дан. Гледали смо различите видео снимке/презентације како се обележава овај дан у Италији, зашто је важно учити језике, не само у току школовања, већ током целог живота; разговарали смо о различитим дијалектима италијанског језика и слушали музику на дијалекту јужне Италије.

„ЗДРАВЉЕ И ЗДРАВИ СТИЛОВИ ЖИВОТА“

У среду 28.10. нашу школу су посетили гости предавачи др Катарина Боричић, медицинска сестра Зорка Зеба са Института „Милан Јовановић Батут“ и Снежана Шилкић из ДЗ „Симо Милошевић“.

Докторка Катарина Боричић одржала је предавање на тему „Здравље и здрави стилови живота“ за основце и ученике трећег разреда гимназије. У тренутку када се цела планета бори са пандемијом вируса корона, осим хигијенских мера и избегавања социјалних контаката, значајно место заузима и адекватан одговор имуног система.

Научили смо да је за борбу против вируса јак имунитет прва линија одбране, зато је важно уносити што више витамина и минерала којих има у воћу и поврћу, као и витамина Д и цинка. Међутим, не треба занемарити утицај стреса, сна и умерене физичке активности на имуни систем.

ИЗЛОЖБА „КРАЉЕВИ И СВЕТИТЕЉИ СРПСКИ”

Изложбу „Краљеви и светитељи српски” у Историјском музеју Србије која кроз вредне експонате прича причу о српској средњовековној династији Немањића, посетили су ученици прве године гимназије.

Поставка изложбе је сачињена од дванаест тематских целина, које описују прве династије преднемањићког доба, порекло и постојбину династије Немањић, симболички и титуларни карактер имена Стефан и Урош, значај патрона Светог Стефана Првомученика за династију, владарске инсигније Немањића, њихова столна места, улогу државних сабора, култ владара ратника, династичку лозу Немањића, процес стицања аутокефалности, процват задужбинарства, гробне цркве и светост владара.

Ђаци су имали прилику да виде оригиналне предмете попут накита, оружја, новца, репродукције икона, фресака, као и све оне мање познате детаље из живота свих владара.

МУЗЕЈ ИСТОРИЈЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Ученици III разреда су посетили Музеј историје Југославије 15.10. 2020. Имали су прилике да уз стручно вођење сазнају занимљиве чињенице о животу и раду Јосипа Броза Тита, обележавању његовог рођендана – Дана младости, штафети...Ученици су имали прилике да виде велики број предмета које је Тито добијао од страних државника.

ПРЕ ВРЕМЕНА ЧУДА

Ученици другог разреда су имали занимљив час српског језика у природи 15. 9. 2020. У гостима нам је био Вуле Журић, писац, поводом нове збирке Пре времена чуда, која је посвећена Пекићу. На првом часу смо разговарали о путевима настанка ово збирке, анегдотама у вези са писцима који су учествовали у стварању, о Пекићу, а на другом часу ученици су писали на задату тему кратку причу. Договор је да приче пошаљу Вулету који ће им послати „прву књижевну критику“.

ОТКЛОН ОД ДИСТАНЦЕ

Заинтересовани ученици и наставници пратили су 11. и 12. 12. 2020. дигитални дводневни трибински програм Отклон од дистанце у организацији Међународног београдског сајма. Одабрали смо три теме: Деца у (не)времену (гости Јасминка Петровић и Урош Петровић), Култура у медијима у доба короне, Књижевни амаркорд 90 година од рођења Борислава Пекића (учесници Гојко Божовић, Небојша Брадић, Слободан Владушић). Сазнали смо о новим издањима за децу, као и дивну вест да култура живи и у време короне. Пекић чека своје нове читаоце, а ове старе је већ опчињено да се изнова и изнова враћају његовим делима.

ДИГИТАЛНИ ДВОДНЕВНИ
ТРИБИНСКИ ПРОГРАМИ
„ОТКЛОН ОД ДИСТАНЦЕ“
МЕЂУНАРОДНОГ
БЕОГРАДСКОГ САЈМА КЊИГА

11. и 12. децембар
уживо на Фејсбуку

ЧИТАЊЕ ЋЕ СПАСИТИ СВЕТ

У овом историјском тренутку потпуно верујем да нас само књиге могу избавити. Припремила сам вам избор од неколико књига које препоручујем. Сигурна сам да ће те уз лектиру наћи времена и за ове наслове.

Прва у низу је антологија прича инспирисаних Пекићем, коју је приредио наш „познаник“, писац Вуле Журић. Наслов је Пре времена чуда. Сакупљач савремене српске приче је напоменуо у уводу леп обичај Лагуне да обележава значајне годишњице из живота српских писаца. Ова збирка је посвећена деведесетој годишњици од рођења Борислава Пекића. Шеснаест аутора и шеснаест прича ће вам држати пажњу и за тренутак подсетити да ни у чему што нам се дешава нисмо ни први ни усамљени.

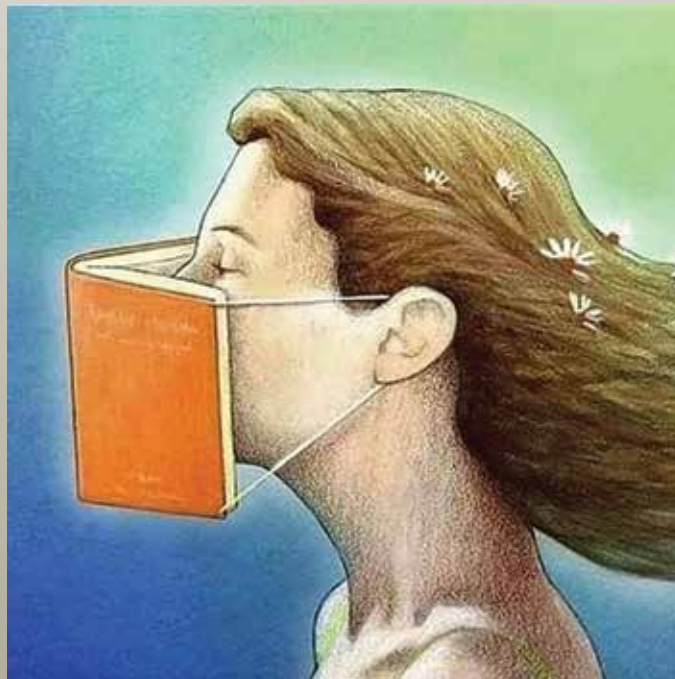
Друга књига је нешто компликованије штиво. Ради се о роману Беснило Борислава Пекића. Прави је тренутак да прочитате овај роман. Писац наглашава да су догађаји у делу фиктивни, а реална је само могућност. Као уводни мото јавља се део из Нострадамусовог пророчанстава: „ Велика зараза доћи ће... Помоћ је близу, али је лек врло далеко.

Две књиге које уз које ћете се опустити су Моја бака вам се извињава и Човек звани Уве од истог аутора Фредрика Бакмана. Прва књига је топла прича о односу једне девојчице и њене баке у компликованом животном сценарију. Друга књига је постала светски феномен. Направљен је и филм. Веома је поучна, упућује нас да се бринемо о својим старијим члановима породице или пријатељима. Сваком човеку треба дати шансу, провирити испод његове грубе спољашњости. Врло лако ћемо пронаћи благо ако загребемо испод површине.

Срећно у замишљеном свету. За тренутак ћете побећи од бројки, сурове свакодневице, страха, вируса. Ушушкати се уз литературу значи да смо се окренули лепшој страни живота, јер књиге то јесу.

Воли вас ваша професорка књижевности

Катарина Урошевић

ПРОГОВОРИ ДА ВИДИМ КО СИ

Друштво Изражајност и Образовни систем „Руђер Бошковић“ направили су сарадњу. Комуниколог и глумац Слободан Роксандић одржао је у среду 23.9. прву од неколико радионица са ученицима првог разреда гимназије. Атмосфера је била одлична, разговарали смо о елементима доброг говора, поштапалицама, очувању српског језика. Ученици су уживали.

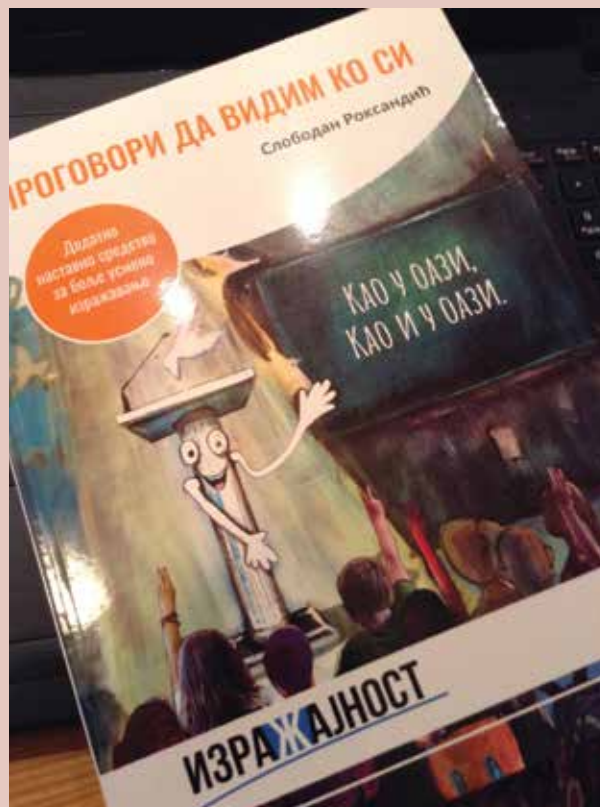
Друга и трећа радионица десила се у петак 25.9. Радионицу је држао глумац Милан Босиљчић и глумац Марко Миловановић. Осмаци и прваци су показали изузетну заинтересованост и сарадљивост. Радујемо се новом сусрету који ће се десити следећег месеца. Ученици, учесници радионица, а и остали заинтересовани, добиће од школе уџбеник аутора Слободана Роксандића чији је наслов Сократова мисао Проговори да видим ко си, која је веома корисно штиво за све оне који су спремни да „јасно и гласно кажу оно до чега им је стало“.

ПРОГОВОРИ ДА ВИДИМ КО СИ – ДРУГИ ДЕО 30. 10. 2020.

Наша школа је наставила сарадњу са удружењем „Изражајност“. Наш данашњи гост Марко Миловановић, дипломирани глумац и комуниколог, упоставио је са ученицима одличну комуникацију. Овога пута практичне вежбе су биле приоритет. Користили смо уџбеник и опробали се у низу вежби који развијају „артикулисани јавни наступ ослобођен треме и страха.“ Радујемо се следећем сусрету.

РАДИОНИЦА „ЕПИДЕМИЈЕ И ДРУШТВО“

Док природне и медицинске науке могу да нам помогну да боље упознамо саму природу болести и начине како да се заштитимо од ње, друштвене науке служе да разумемо како епидемије утичу на наше животе, и обратно – како различити друштвени чиниоци и токови утичу на епидемије. Ученици другог разреда гимназије су разговарали о свим овим темама 21. 10. 2020. са професором социологије, Андрејом Кубичеком. Током радионице заједно су прошли кроз презентацију који су претходно осмислили уз помоћ професорке географије Јелене Поповић Ракочевић. На овај начин учесници радионице су могли да открију како различите науке о којима уче могу да заједнички прошире сазнање о најактуелнијим темама. Током дискусије дошли су до занимљивих и поучних паралела између великих епидемија из прошлости (куге, малих богиња, HIV вируса...) и садашње епидемије Корона вируса. Било је речи о томе да је ширење различитих болести неминовна последица све интензивнијих контаката људи широм света. Такође, последице заразе не погађају све појединце на исти начин, већ они који живе у тежем положају уједно и теже подносе епидемије. Коначно, закључак радионице је био да епидемије, као и било које друге појаве опасне по друштво и за појединце могу да изазову различите реакције код људи. Између панике и негирања ризика као две крајности, најразумнија реакција је свакако управо примена медицинских савета и препорука, а најбољи одговор – одговорност према себи и другима.

Андреј Кубичек, професор социологије

Economic crisis
 decrease population
 future? polio
 safety issues
 social distance
 hygiene
 working
 boring
 massive
 Epidemic - Pandemic
 death
 Spanish flu
 obesity
 HIV
 WHO
 disease
 not fun
 dangerous
 online teaching
 learning
 dr Kon
 plague
 "black death"
 corona
 sickness
 scary
 fun
 karakhu
 broken
 ...

ИНТЕРВЈУ СА МАРИНОМ МИЛОВАНОВИЋ, ПРОФЕСОРКОМ ШПАНСКОГ ЈЕЗИКА

1. Данас се све више говори о пројектима. Можеш ли нам рећи како бисмо дефинисали појам пројекта?

Могли бисмо укратко рећи да су пројекти идеје које се реализују, а не морају бити уско везане за неку професију или, у нашем случају, за школски програм. Наравно да то јесте идеја која се развија и значајна је за неку пословну средину, односно школу, али некако има тенденцију да се шири. Па нека идеја наше школе, може да се реализује у партнерству са школом из окружења, или општином или неком другом институцијом, чиме та идеја и све активности које се везано за њу спроводе, добијају већи значај и већу применљивост, али и већу препознатљивост и видљивост у нашој локалној заједници.

2. Да ли си упозната са пројектима које је школа до сада реализовала?

Знам да је успешно реализована размена ђака, знам и да професори имају организовано стручно усавршавање, где имају прилике да се повезују са колегама из целог света. Затим постоје различити еко-пројекти, пројекти хуманитарног карактера, као и сарадња са различитим институцијама попут свратишта, домова за незбринуту децу итд.

3. Ове године у школи су по први пут организовани Ерасмус дани, шта нам можеш рећи о Erasmus програму и пројектима који се у оквиру њега могу спровести?

Erasmus + програм је програм финансиран од стране Европске уније и реч је о пројектима који се односе на образовање, младе и спорт. Пројекти везани за образовање, односе се на образовне институције и сви они могу се поделити, према кључној активности која се спроводи, на:

- а) KA1 пројекте мобилности намењене усавршавању професора
- б) KA2 пројекте стратешких партнерстава у оквиру којих се налазе и пројекти школских партнерстава за размене

4. Откуд наша школа у оквиру Erasmus пројекта?

Некада се најбоље ствари десе баш тако – случајно. Контактирала нас је школа из Шпаније, која координише пројектом „*Mens Sana in Corpore Sano: Young Healthy Students*” и пожелела са нашом школом да оствари стратешко партнерство. Ушли смо у све то, пре свега имајући у виду значај теме која се односи на спорт и здрав начин живота, а и због жеље да се, како професори, тако и ученици, упознају са образовним системима, колегама и наравно ученицима из неколико различитих земаља Европе. Тако да смо пристали и прихватили иницијативу школе „*Dolores Ibarruri*” из Баскије, регистровали се на сајту EACEA-е, добили смо PIC и OID број, попунили наш део пројектне пријаве и након аплицирања, стрпљиво чекали резултате.

5. Колико се чекало на резултате?

Пријава је предата у марту 2020. године, а резултати су стигли у септембру 2020, као једна врста освежења након тешког периода услед корона вируса.

6. Које школе ће учествовати на пројекту?

Поред координатора, односно школе из Шпаније и школе „Руђер Бошковић” из Србије, на пројекту учествују две школе из Турске, школа из Бугарске и школа из Италије.

7. Како ће се реализовати пројекат и колико ће трајати?

Иницијално, пројекат је требало да траје од октобра 2020. до октобра 2022. године. Опет, због короне, тражили смо продужетак, те ће нам ова прва година бити припремна, а од 2021. године до 2023. године треба да будемо домаћини свим партнерским школама, а затим и наш тим професора и ученика треба да посети остале школе. Идеја је да се кроз тему спорта, здравог живота, комуникације, тимског рада, дружимо са колегама и ученицима, најпре овде код нас у новембру следеће године, а затим и у свим осталим земљама.

8. Који број ученика и професора учествује у пројекту?

У пројекту учествује цела школа. Путовања су само део пројекта. Али постојаће бројне активности, радионице, презентације и школска

такмичења која ће чинити саставни део нашег пројекта. Нама долази 25 ученика и 10 професора из пет школа. Из сваке школе путују по 2 професора и 5 ученика. Путовања су финансирана у трајању од недељу дана. Смештај је у продицама и то важи и за ученике и за професоре.

Србија је прва дестинација у којој ће се реализовати активности. Након тога, нашу школу, ученике и професоре, очекују путовања у Шпанију, Бугарску, два пута у Турску и у Италију.

9. Ког узраста су ученици који ће бити изабрани да путују и на који начин ће се вршити селекција?

Селекција ће бити вршена на основу критеријума које ћемо формирати заједно са партнерима. Узраст који је планиран је од 12 до 16 година.

10. Да ли постоји још нешто важно за овај пројекат?

Да, наш пројекат се налази и на *eTwinning* платформи. Реч је о платформи намењеној образовним институцијама, односно школама, запосленима у школама и ученицима. Овде се како запослени тако и ученици могу повезивати, користити различите алате, комуницирати и заједнички реализовати различите активности. Поред тога што смо на њој повезани са колегама из школа које учествују на пројекту, из сваке школе по 10 ученика је прикључено и на неки начин започето је виртуално повезивање и комуникација која ће моћи да се настави и након завршетка пројекта. Оно чему се надамо је да ћемо имати прилику и да освојимо *eTwinning* европску ознаку квалитета након завршетка пројекта.

11. Како је све ово значајно за нашу школу?

Пре свега, ученици су мотивисанији. Мотивисанији су и наставници и ненаставни кадар који је укључен у реализацију активности. Школа добија на видљивости, активности које су нама иначе блиске, везане за спорт и здрав живот, сада добијају једну интернационалну димензију. Школа постаје видљивија кроз медије, како у земљи тако и у иностранству. Већ смо до сада споменути у телевизијском интервјуу, али и у неколико иностраних новина и часописа.

12. Шта је до сада реализовано?

Говорили смо о пројекту на Данима језика, затим на *Erasmus* данима, направили смо маскоту, пасош и лого пројекта, направили смо различите постере, активни смо на *eTwinning* порталу, организовали смо турнир „Баџи 3 за корона free“. Приликом посете Његове екселенције амбасадора Шпаније у Србији, представили смо му пројекат који му се свидео, пре свега зато што пројектом координише школа из Баскије (Билбао), одакле је и амбасадор.

13. Ако изузмемо спорт и здрав живот, које су по твом мишљењу кључне речи које су део овог пројекта?

То би биле следеће речи: интернационализација, интеркултуралност и вишејезичност.

ИНТЕРВЈУ СА ЉУБИВОЈЕМ РШУМОВИЋЕМ

1. Од малена сам био љубитељ Ваше поезије, па самим тим и одрастао уз њу. Можете ли ми рећи када сте открили Ваш песнички таленат?

Свој песнички таленат нисам ја открио, него моја учитељица Милица када сам био у трећем разреду. Научио сам напамет једну Ћопићеву поему која се звала „Деда, унук и петогодишњи план“. Узимао сам Ћопићеве риме, а ја писао своје песме. Поема почиње „Једном у селу неком, деда и унук били, па су се једног дана, с државом завадили.“ А ја сам написао своју песму: „Једном у нашем селу, Сава и Вера били, па су се једног дана, до смрти завадили.“ Учитељица је то ухватила и онда ме позвала и рекла: „Љубе, ако већ пишеш песме, напиши једну о Златибору, најлепшој планини у Југославији.“ И тако је настала прва моја озбиљна песма која је гласила: „Златиборе, ти си злато, ја те волим зато.“

2. Да ли сте одмах почели да пишете песме за децу или сте прво окушали у неким другим жанровима?

Одмах сам почео да пишем за децу, тако да ми је Бранко Ћопић, кад сам му рекао да сам узимао његове риме, одговорио: „Добро си ти испао, на кога си се угледао.“

3. Деца јесу вечита инспирација па чак и њихови несташлуци су били инспиративни многим књижевницима. Да ли сте Ви били несташно дете и ако да којих се несташлука најрадије сећате?

Није то био несташлук, него наша дечија глупост. У Љубишу, за време Другог светског рата борили су се Бугари против партизана, и у тим рововима после рата је остало много муниције, пушака, метака, бомби. Ми смо то налазили „по шумама и горама наше земље поносне“ и ја сад захваљујем Богу што нико од нас због те глупости није погинуо. А чували смо оружје, јер смо хтели да убијемо момка наше учитељице на кога смо били љубоморни. Није нам то успело, јер је мој отац Михаило, који је био судија за прекршаје у Општини, дознао за то и разоружао нас.

4. Иако сте врхунски песник можете ли ми одати тајну да ли сте одмалена волели да читате или је ипак било периода када сте према књизи пружали отпор?

Не, не, одмах сам се заљубио прво у учитељицу, а после у оно што је учитељица тражила од мене, а она је тражила и помагала ми да пишем. Слала је моје песме у „Пионирске новине“, тако да сам добио и једну награду, претплату на новине и графитну оловку са гумицом.

5. Колико вам је читање књига помогло у Вашем развоју, коју сте прву прочитали и која Вам је најомиљенија?

Прва књига је била, у ствари, стрип. Одушевио сам се кад сам видео да цртежи могу да говоре. Стрип се звао „Седам угурсуза“. Одмах сам од једне гумице за брисање направио печат на коме је стајало „Библиотека Љ. Ршума Љубиш“. И дан данас чувам те књиге из те моје библиотеке. Ту су „Кроз пустињу и прашуму“ Хенрика Сјенкјевича, као и Ћопићеви „Доживљаји мачка Тоше“.

6. Да ли се слажете са изреком да је таленат 1 одсто, а осталих 99 одсто рад?

Увек сам био добар математичар, па сам сигуран да је то глупост.

7. Чуо сам мишљења и деце, али и одраслих људи да не поседују никакве таленте. Да ли Ви мислите да је ипак свака особа талентована за нешто?

Наравно, сам живот који добијамо на поклон јесте нека врста талента. И у Теслином случају, неколико страсних пољубаца оца протје Милутина и мајке Ђурђине – Ђуке, створили су највећег српског генија.

8. Да ли Вам је било битно мишљење околине док сте били тинејџер и да ли је могло да утиче на Ваше жеље?

Ја никад нисам био тинејџер, већ у осмој години ја сам врло често био одговоран за две моје краве, двоје телади и тридесет оваца које сам изгонио на пашу.

9. Понекад нам не иде како желимо. Господине Ршумовићу, када Вама није ишло онако како сте желели шта Вас је мотивисало да не одустајете?

Мени је увек ишло онако како сам желео.

10. Која је Ваша дефиниција успеха? И како се према Вашем мишљењу постаје успешан човек?

Рад који се воли, значи „љубав која је учињена видљивом“ (Х. Љубран), гарантује успех. Преведено са српског на српски језик значи треба радити.

11. Свима нам је битно да имамо краткорочне и дугорочне циљеве и да тежимо успеху. Шта Ви сматрате својим највећим досадашњим успехом и због чега?

Никад нисам волео планове, нити сам планирао, а највећим успехом сматрам тројицу својих синова и петоро унучади.

12. Који је Ваш животни мото и зашто?

„И мрак се шири брзином светлости“, што би могло да значи да после сваке муке, као и сваког невремена, изгреје сунце и врати се расположење.

13. Шта је богатство једног човека по вашем мишљењу?

Не волим кад се говори о богатству једног човека. Богатство свих људи је у ономе што нам је Бог дао бесплатно – живот, воду, ваздух и земљу.

14. Верујем у то да ће једног дана љубав спасити свет. Ваша поезија је базирана на љубави према сваком детету „Дете је дете да га волите и разумете“, да ли мислите и када доживимо да нас други не разумеју да је најважније да ми разумемо себе?

То питање је за неког психотерапеута, а не за мене.

15. „У сваком погледу прошла ме је страва, сад је све уреду може да се спава“ једна од Ваших омиљених строфа инспирисала ме је да Вас упитам који је Ваш савет деци у овом глобално тешком времену да мирно спавају?

Ако се преко целог дана играју, уче, па опет играју, читају књиге, па се опет играју у природи – онда ће целе ноћи да спавају мирно, спокојно и без страха.

Богдан Кошуткић, Iva

АУТОБИОГРАФИЈА

Моја породица је мала и немам пуно рођака, али мислим да смо због тога нарочито блиски. Од малена су ме подржавали да радим оно што волим, а то је да сликам и цртам. Уписали су ме у атеље у Дечијем културном центру који није био типична школа за цртање и сликање већ место где сам могла да будем креативна и маштовита. Тамо су ми помогли да научим како се користе различити алати за сликање и многе нове технике, али не и да сликам. По мом мишљењу нешто као сликање не може да се научи већ мора да се вежба.

Јако је битно имати људе који вас подржавају и разумеју у вашем окружењу, али нажалост то је привилегија. Када је човек који је држао атеље отишао у пензију више није било исто, деца која су ишла у атеље су се променила и имала сам више обавеза у школи када сам кренула у пети разред па сам се исписала. Наставила сам да сликам у слободно време код куће, али још увек нисам сигурна да ли сам донела праву одлуку када сам се исписала. Током времена су ме интересовале и друге креативне ствари па сам ишла и на курсеве веза, шивења и кројења.

Имам прилику да путујем по целом свету са родитељима, свесна сам да је то велика привилегија. Обишла сам Европу, путовала по Азији, Африци и Средњој Америци. На путовањима сам научила и сазнала много тога, али и заволела архитектуру. Када сам у другој држави, па чак и у другом граду или месту циљ ми је да сазнам што више о историји и култури. Када сам била у Барселони, видела сам многе Гаудијеве зграде које је немогуће не приметити. Другачије су од свега што сам до сада видела и целом граду дају бајковит изглед. На први поглед уопште и нисам приметила друге зграде поред Гаудијевих, али сам убрзо схватила колико су и оне чаробне на свој начин. Са дуге стране ме, једноставан, скандинавски дизајн још више фасцинира. Запањујуће ми је како са углавном неутралним бојама може да се дизајнира нешто тако лепо. Скандинавски дизајн и минимализам су ванвременски и баш због тога ме и привлаче.

Када нам је нешто део свакодневног живота не ценимо га довољно. Како гледаш на свет зависи од перспективе. Некима се Београд чини као мали град а некима као велики, а мени се чини као да је таман. Сваки пут када се вратим кући са путовања, схватим колико сам срећна што живим у Београду. Београд није савршен, има многе недостатке које ми као становници морамо да покушамо да поправимо, али има и многе предности.

Причала сам о ономе што волим – мојој породици, сликарству, путовањима и архитектури, волим и филмове, читање и спорт. Имам тек петнаест година и знам да имам још толико тога да учим. Сада када сам кренула у гимназију и већ размишљам чиме хоћу да се бавим у животу. Ниједан предмет који ме највише интересује у школи, као што су ликовно, математика, физика и историја, не бави се нарочито архитектуром и дизајном. Мислим да би ми одлазак у Петницу, где бих, надам се, имала прилику да учим кроз истраживање, упоређивање и вежбу помогао да научим више о томе.

Јана Карановић 116

Кристина Стаменковић 3А

ДРАКО МЕЛФОЈ КАО КЊИЖЕВНИ ЛИК

Клише сваке приче, бајке, или фантазије, јесте да имамо главног јунака – хероја, и његовог непријатеља. У сваком књижевном делу постоје протагонста и антагониста који су у константном сукобу и виде се јасне разлике између добра и зла. Међутим, неки ликови су исувише компликовани да бисмо их тако лако сврстали на једну или другу страну. Постоје ликови који започну као једно, а заврше као друго, као и обрнуто. Али, такође постоје ликови који нису сасвим ни једно ни друго. Ти ликови су, по мом мишљењу, најреалнији, јер су најсличнији људима. Живот није бајка. У животу не можемо изабрати неку особу и одлучити да ли је она добра или зла. Људи у себи крију много више од тога. Живот је много комплекснији од доброте и зла, а, уосталом, ко смо ми да одлучујемо шта је добро, а шта зло? Ликови који немају јасну страну расту као особе и мењају се како прича иде даље, баш као и људи кроз живот. Један управо овакав лик јесте Драко Мелфој.

Драко Мелфој је један врло специфичан лик; једна половина људи га оправдава и воли, док га друга не подноси. Он је лик из књижевне франшизе „Хари Потер“ и, по мом мишљењу, један је од најкомплекснијих ликова икада. Када га упознамо, Драко је арогантан, безобразан и пун предрасуда. Вређа Хермиону зато што су њени родитељи нормалци, а он не подноси „блатокрвне“ и вербално малтретира Рона зато што је његова породица сиромашна, и то све у покушају да натера Харија да буде његов друг. Пружио му је руку и изговарио: „Не мешај се са погрешном сортом.“ Хари га је, међутим, одбио и ту је био почетак њиховог ривалства. Ако гледамо на ово са стране класичног клишеа, свако би одмах препознао Драка као зликовца – противника главног лика и јунака Харија. Међутим, током приче, посматрамо Драка како расте уједно као особа и као лик. Његов карактер постаје све компликованији и мрачнији како улазимо дубље у његову страну приче и сазнајемо одакле долази та мржња. Јасно је да је Драко као особа великим делом формиран од стране својих родитеља и да су имали велики утицај на њега. Нажалост, његов отац, Луцијус Мелфој, имао је ужасне, искомплексиране, ограничене погледе на свет, које је неизбежно приказивао свом сину. Луцијус је веровао да су полукрвни и блатокрвни чаробњаци далеко испод њих, чистокрвних, што се евидентно уцртало и Драку у главу. Он је слепо пратио свог оца јер је он у његовим очима држао високу позицију – као министар магије и богат, утицајан човек; веровао је у све што каже. У седмој књизи видимо да је Луцијус вршио притисак на њега све време, тако да Драко није ни имао ни једну другу опцију. Само је желео да његов отац буде поносан. Управо зато се Драко трудио да буде бољи од Харија Потера, од „оног одабраног“, у свему у чему је могао. То је било уједно и дело љубоморе; у себи је гајио тај мали трачак жеље да он буде као Хари. Као пример за то може да се узме када је Хари био проглашен за најмлађег играча квидича тог века. Када је Луцијус то сазнао, купио је целом тиму Слитерина нове метле да би Драко доспео у тим такође. Шта год је Хари чинио, Луцијус се надао да Драко може боље. Драков прави лик почиње да се приказује када је добио задатак да убије Дамблдора. Дечко који се обично носио са таквом храброшћу почео је да се ломи и није успео да то уради. Задатак му је приказан као велика част, иако је била казна за ствари које његов отац није могао да уради. Без обзира на Дракову ноншалантност, био је уплашен. Хари га је чуо како плаче у купатилу када је све постало превише за њега и прешло границу. Мислим да је скоро свакоме било жао Драка у овом тренутку; сломљени дечко који се распада под притиском ишчекивања својих родитеља. Заишао је у мрачну страну исувише дубоко и више није могао ништа да уради – није било повратка. Када је дошло до питања убиства, он то није могао да уради, што нам говори много о њему као личности. Он није био оно што су његови родитељи желели да он буде. Када су Хари, Рон и Хермиона ухваћени и доведени у кућу Мелфојевих, његови родитељи су били усхићени јер је то била њихова шанса да импресионирају Волдеморта. Хермиона је бацила на Харија чин да не би могли да га препознају, и Драко је био послат да каже да ли је то он или не. Ово је била златна прилика за Драка да напакон добије своју освету, али он је оклевао. Знао је да ово неће бити само један поен за њега у њиховом ривалству, већ смрт за Харија. Није могао да натера себе да га лепо погледа. Можда се само плашио да погрешно, али ја верујем да он није хтео да буде део тога што би се десило Харију после. С обзиром на њихово међусобно такмичење годинама, ово је био велики моменат за Драка и његов морал. Ко би помислио да ће Драко Мелфој, Харијев највећи супарник, бити управо тај који ће га спасити од Волдеморта?

Драко можда није био најљубазнија особа са којом смо се сусрели у књижевним делима: био је пакостан, уображен и понекад је погрешно поступао, али, ако посматрамо из Дракове тачке гледишта, Хари се у неким ситуацијама понашао врло слично. Изазивали су најгоре један из другог. Међутим, без обзира на калупе које је формирао његов отац, Драко се никада није заиста придружио Смртождерима. Постојало је нешто унутар њега што није желело такав живот. Чинио је ужасне ствари. Његов пут ка томе да се поправи и искупи је вијугав, стрм и тежак, али важно је да је он научио из својих грешака, и да се труди да их исправи.

Миа Трифуновић ИБ (састав написан на писменом задатку прошле године)

ГИЛГАМЕШ У КАНЦАМА ЉУБАВИ

Први чин

Скупштина богова, са врховним богом Ануом у центру. Остали богови седе око њега.

Ану (узбуђено, али и забринуто): Браћо и сестре, богови и богиње, сазвао сам ово окупљање, због нечега што је привукло моју пажњу, а сигуран сам и вашу. Реч је уствари о двојци људи, Гилгамешу и Енкидуу. У последње време су имали многе подухвате и авантуре, у неким су вам чак и пркосили и побеђивали вас? Да ли је то истина?

Шумаш (потштено): Јесте, истина је. Међутим, овде није реч о просечним људима. Гилгамеш је две трећине бог, а Енкидуа је створила богиња Арура, по вашој наредби. Обојица су веома моћни.

Ану (љутито): Мислиш ли да ја то не знам! Наравно да сам свестан њихове моћи, али они су још увек смртници, док сте ви богови.

Еа: Ми јесмо богови, али не можемо лично да им приђемо, јер би то била огромна срамота да се сазна да су богови лично сишли с неба због два смртника. Они су савладали чак и вашег небеског бика. Не можемо ни да пошаљемо поглаву, јер би то узроковало губитак много невиних живота.

Ану: Јасно ми је, али они су превише моћан тандем, не смемо допустити да обојица живе. Једног дана би могли да се окоме на нас, и онда бисмо морали да убијемо много више људи да бисмо се отарасили њих. Еа, ти си бог интелигенције, мора да постоји још неки начин.

Еа: Постоји.

Ану (заинтересовано): Реци нам онда, који?

Еа (замишљено): По мојим запажањима кроз векове, најчешћи разлог да два јунака, или чак и два брата, зарате један против другог је жена. Ако створимо жену, са завидном лепотом, којој би се и богови дивили, она би могла да заведе обојицу и да их окрене једног против другог, у циљу освајања њене љубави.

Ану (радосно): Одлична идеја. Богови, богиње, да ли се слажете?

Сви богови у глас: Да!

Ану: Онда је одлучено, Арура ће створити жену толико лепу да ће изгледати нестварно. (наставиће се у следећем броју)

Никола Урошевић 1а

Анастасија Дефреченски 1А

ПЕРО, КИЧИЦА

Гилгамешов грех

Лица:

Гилгамеш: краљ Урука

Енкиду: човек степе, пријатељ Гилгамешов

Аруу: богиња која ствара Гилгамешовог противника

Иштар: богиња љубави

Народ: народ, становници Урука

Наратор: слободни приповедач

(Сви су се окупили да испрате Гилгамеша у бој са Енкидуом, узбуђење је у народу, али потпуни мир. Праве круг око бораца.)

Гилгамеш: (снажан, леп, моћан гласно и смело обраћа се противнику): Ти си, Енкиду, послали те богови, да се гледамо? Волиш слободу прерије, а ја свој град и његов сјај, изобиље и жене. Но знаш ли ти, смртни створе ко сам ја? Миљеник богова, две трећине бог. (Шутне прашину ка Енкидуу.)

Народ: (Повлађује ударцима когља.)

Енкиду: (дигнуте главе) Ја сам човек степе, волим природу, животиње у моји пријатељи, степска трава лежај, а небо покривач. Јак си на речима, ал' дела говоре о јунаку. Аруу ми рече да си разметљив и сујетан.

Народ: (гласан узвик) Ооооо!

Гилгамеш: (намешта мач, баца огртач) Оружје на сунце, нема тога ко је раван краљу Урука, то народ зна.

Наратор: И укрстише се когља, засијаше мачеви, тресак и лом настаде испред зидина Урука.

Аруу: (бодри Енкидуа) Напред, степски лаве, племенити пантеру степских пронстранства, покажи се у свој снази коју ти природа дарива.

Иштар: (одговара жустро) Тако је, краљу мој, у напред, потуци га до ногу, сасеци га у појасу!!! Ти си већим делом бог и миљеник богова.

(У народу потпуни мир, само очи од једног до другог борца. Над главама бораца круже соко и орао.)

Наратор: Звечи оружје, краљ корак напред, али степски човек не узмиче.

Гилгамеш: (задивљен) Вешт си, луталице степе!

Енкиду: (већ увеређено) Ја сам слободан човек и слободи се дивим. Волим правду, истину, вештину и мудрост. (Све ово говори, али узвраћа и не предаје се.)

Наратор: Сјајни Гилгамеш начини лавовски скок и хитну когље ка противнику. Жари се Енкиду кроз ведро и он поклону.

Гилгамеш: (задовољно) Признајеш ли пораз, човече степе?

Енкиду: (болног израза, али са поносом у гласу) Од врлог краља то није пораз већ славље у борби.

Гилгамеш: (некад арогантан, сада резонерски казује) Јунак си ти, достојан Урука, ево ти моје руке. Примаш ли ме за пријатеља? Некада то би незамисливо.

Енкиду: Част је мени да ме такав противник прима у своје окриље. (Соко му слеће на раме и кликће) Чека нас лепо пријатељство.

Гилгамеш: Почасни госте, пријатељу, брате, морамо ти залечити ране.

(Орао му слеће на раме и он поносно пролази са пријатељем кроз шпалир одушевљених поданика).

Енкиду: Док ране не залечим бићу ти гост и прихватам све благодети.

Наратор: И Гилгамеш први пут бригу и нежност показа. Увек је он био важан и нико други.

Народ: (задовољно кличе свом краљу) Да живи Гилгамеш и пријатељ му!

Гилгамеш: Недостаје ли ти шта, степски пријатељу, реци, све ћу набавити?

Наратор: Шест дана га је неговао пратио сваки његов уздах.

Енкиду: (копни и ћути, чује се чежња у гласу) Диван си пријатељ, ал' у степи је мој живот.

Наратор: Седми дан склопи очи Енкиду и утону у вечни сан, од туге за својом степом.

Гилгамеш: О богови, неправде, та са ким ћу делити добро и зло, кад оде мени раван? (Кида у болу одећу са себе, а ветар са степе разноси је у висину, где кликће соко).

Наратор: Тек сада схвата свој грех. Ветар се не може затворити, небо спустити, нити степа нестати. Једном у оку, вечно у души патња за њима. Златни ланци су и даље ланци.

Народ: Опрашта се уз химну Урука са врлим Енкидуом.

Николина Пашагић la

Раде Борчић ИБ

ИРАЦИОНАЛАН СТРАХ

(Причу са кључном речи МАСКА, задао писац Вуле Журић)

Покушавам да се сетим како је било пре 2020. године, али све те успомене ми се чине као далека прошлост чак и ако је то све било пре само неколико година. Почела сам да губим наду да ће се све вратити на „нормално“, један део мене мисли да треба да одбацим све што сам некад знала као нормално и да прихватим ову нову нормалу, а други се и даље нада да ћу себе обрадовати да је опасност прошла.

Сећам се кад сам чула на крају 2019. године приче о неком вирусу у Кини, нисам претерано размишљала о њему и као већина људи помислила сам „ово се никад неће догодити мени“. Паника је кренула кад су моји родитељи почели да уносе кутије маски за лице, рукавица и разна средства за дезинфекцију. Убрзо и школе су се затвориле и помислила сам да ће трајати можда неколико месеци, али се на крају одужило па сам пола прве године средње провела затворена испред рачунара. Летњи распуст је дошао, а није ми још у главу ушло да је друго полугодиште завршено и да сам већ добила своје сведочанство, али сад без часова и обавеза није ми ништа давало разлог да устанем из кревета или из собе до те мере да су ме родитељи, исти они који су ми на почетку бранили да изађем, молили да се видим са неким макар на петнаест минута. У мојој глави моје антисоцијалне тенденције су биле оправдане, све што чујем по телевизији је број умрлих, а умрети од короне није лепа смрт, не само због симптома него што последња ствар коју видите није ваша породица него празна, бела соба или замаскирано лице доктора који се борио за ваш живот.

Пошто су инсистирали да изађем, осетила сам стрепњу и нелагоду и једино што ми је давало мира је маска коју сам носила око уста и носа којој сам посветила све поверење да штити мене и моје вољене. Кад сам носила маску, осећала сам се тако сигурно и лагодно, као у рукама вољене особе. Тек кад сам је једном приликом заборавила, схватила сам колико зависим од ње и колико ме хвата паника и страх без парчета материјала преко пола лица, осећала сам се као мало дете без свог ћебета. Колико год времена да прође и колико год количина заражених да опадне, тај осећај без маске је и даље ту и временом се само погоршава. Чак и после проналаaska вакцине за вирус, мој страх је и даље ту и почињем да губим наду да ће нестати. Терет одговорности за нечији живот и страха да можда ја будем разлог нечије смрти јер сам била неодговорна је постао толико урезан у моју подсвест да и после пандемије још увек кријем лице испод маске и не могу себи да објасним да је опасност прошла и да више нема потребе за њом. Као луди који имају страх од игле или висине, знам да нема чега да се плашим али кад ме задеси у тренутку не могу ништа осим да паничим.

Катарина Ђетковић ИБ

Дамир Омрчен

КОЛИКО ЈЕ НИЗБРДИЦА ОНОЛИКО ЈЕ УЗБРДИЦА

У животу постоји дан и ноћ, сунце и киша, рај и пакао, смех и плач, све што је добро пропраћено је и супротним од тога, нечим лошим.

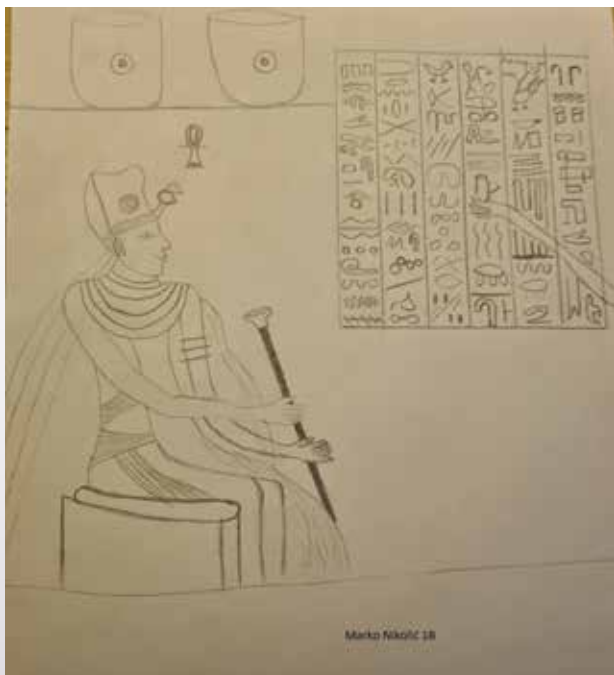
Постоји једна позната изрека која гласи: „После кише дође сунце“, она нам говори како после сваког мрачног периода кроз који прођемо, увек имамо нечему добром да се надамо, да ишчекујемо. Сматрам да у животу треба ценити и оне добре и лоше тренутке подједнако. Замислите како би наши животи изгледали да никада нисмо пустили сузу, патили и кајали се због нечега. То су тренуци из којих се извуче нека поука, тренуци који нас науче колико у ствари треба да ценимо оне добре. Без тих тренутака не бисмо били свесни вредности свега што имамо, људи које волимо, циљева до којих смо стигли, све то било би узето здраво за готово. Пре само три месеца, наши животи били су потпуно другачији, живели смо безбрижно, сигурно, уз своје најмилије, без било какве представе о томе шта следи. За врло кратак период, смртоносан вирус по имену Корона вирус појавио се у Србији и у току ноћи, све се променило. После проглашеног ванредног стања били смо свесни да нећемо имати слободу; да своје најмилије, баке и деке, пријатеље, вољене, дуго нећемо моћи да видимо и загрлимо. Проводили смо време сами, у кругу само најближе породице, у страху и трепету од тога шта ће бити са свима које волимо и до којих нам је стало. Имала сам прилику да свој шеснаести рођендан проведем сама, без пријатеља и шире породице са којима сам сваки претходни славила. Све честитке, жеље, па чак и рођенданску песму примила сам преко телефона. То је био тренутак када сам се освестила и схватила колико само један загрљај вољене особе значи, колико њихово друштво испуњава наше животе и да је све без њих празно и бесмислено. Породица, пријатељи, смех, разговор, школа, изласци, све то је саставни део живота сваког детета и тинејџера, без тога се осећамо неиспуњено и све дубље и дубље тонемо у размишљања и схватамо значење и смисао живота. Сада знам да је живот само један и знам на шта људи мисле када кажу да га треба живети пуним плућима. Покажите људима које волите колико вам значе, праштајте, смејте се, урадите оно што вам срце жели и не оклевајте много, јер у току ноћи све се може променити. Још једна поука извучена из овога је да се све дешава са неким разлогом. Када год патите, покушајте на то да гледате из неке друге перспективе, покушајте да извучете неку поуку из тога и да изађете јачи, снажаљивији и паметнији. Поделите ваша искуства са неким, покажите другима да нису сами и да свако од нас пре или касније мора да се суочи са нечим од чега стрепи. Знајте да тачно то што нам улива страх, наше највеће ноћне море, оне ће нам помоћи да ценимо друге, растемо, постајемо бољи људи и формирамо своју личност која је заснована на нашим искуствима и нашој прошлости.

Падови и успони, и опет испочетка, многима се чини да је живот један шаблон по коме живимо и да никада неће доћи до неких промена. Ти људи греше. Поента је да из сваког пада и успона извучемо неку поуку, да свака следећа низбрдица буде мање стрма и лакше пребродива.

Тео Полимац IIб (састав писан на писменом задатку прошле године)

Стефан Маринковић IIб

Марко Николић 16

Emmanouil Sfyarakis 16

КОЛИКО ЈЕ НИЗБРДИЦА ОНОЛИКО ЈЕ УЗБРДИЦА

Човек, још од кад је дете, кад се нађе пред нечим непознатим и другачијим, рефлексивно у себи буди осећање страха и несигурности. Колико год ми сматрали да се навике из детињег доба касније у нама развију, дете је ипак отац човека, зрелост и године још нису успеле да надмаше онај тако познати дечији страх од страног, новог, необјашњивог. Битно је да кад се човек нађе у таквим околностима покуша да у томе што нам ствара нелагодност нађе ведрију, ма за колико мало или много, лепшу страну.

Тренутна ситуација са корона вирусом, шокирала је сваког појединца у људској популацији. Наиме многи се у томе осећамо сами и ако је цео свет стао, сматрамо да је највиши притисак управо над нама. Свакодневица прошла два месеца била нам је слушање дневника, колико људи чека свој последњи издах, колико њих га је нажалост већ дочекало, како су болнице препуне и како они који су нам највише потребни, лекари, све више оболевају. С другарима постајемо туђи као кад се неко одсели, колико год ви били блиски пре те „селидбе“ нисте се дуго испричали и кроз оне топле другарске речи зближили. Затворени смо, колико тело то стварно физички подноси, тако и душа. Не осећамо мирис више меког, старог намештаја, на ком смо тако мило спавали после игранке као деца, јер наше баке и деке сад су кућама стрепећи од овог рата где је противник невидљив. Да баш ми не бисмо били ти који ће пустити непријатеља у кућу, одрекли смо се наших најмилијих и њихових свилених загрљаја. Не осећамо бол, али боли. Као већ познати тинејџерски клише, жалили смо се на школу, а у којој бисмо сад најрадије трошили сате. Не зна човек колико вреди нешто док га не изгуби, али станите на секунд, запушите уши, гледајте, само посматрајте. Гледајте веселе руке од најмлађих до најстаријих у осам сати како весело ударају једна од другу пружајући подршку онима којима је најпотребнија сад. Гледајте породицу, наш највећи ослонац, како ужива, сви заједно и није никаква прослава, а сви смо ту. Тужно је схватити колико брз живот иначе живимо, а у исти мах и толико угодно и пријатно срцу видети нас све опет заједно. Погледајте онда кроз прозор, на интернету, у природу. Природа наш вечни пријатељ, којој смо стално забадали нож у леђа и ако нам пружа живот, опоравља се. Њене ране зарастају јер нема нас, људи, да их солимо. Наши вршњаци трче из продавница у настојању да стигну својим старијим суседима однети потребне намирнице и поклонити који колач, не би ли се мало засладили као некада док су својим унучићима правили исте.

Тешко је, јесте, можда чак и толико тешко да своју тежину свет је превагнуо у срећу. Као што би народ рекао између паметног и лудог танка је линија, тако и овде између дивног и грозног деле нас само очи и уши.

Нађа Романдић IIIБ (писмени задатак рађен прошле године)

Emmanouil Sfyarakis 16

РАНИ ЈАДИ

„Рани јади“, дело Данила Киша, изузетно је занимљива књига која ће сигурно наставити да буде лектира за многе будуће генерације. Али зашто је ова књига занимљива? Зашто желимо да наставимо да је читамо? На ова питања морамо детаљно да одговоримо.

Данило Киш је рођен 1935. године у Суботици, у држави која се тада звала Краљевина Југославија. Он је био син Едуарда Киша, који је био мађарски Јеврејин и Милице Драгичевић, која је била православна Српкиња. Родитељи су одлучили да га крсте, што га је сигурно спасило од смрти током холокауста. Али његов отац је био чудан човек који није проводио много времена са својим сином, и који је 1935. и 1939. отишао у менталну болницу. Сада већ видимо много сличности између главног лика књиге и аутора. Отац главног лика је такође чудан и одсутан, и такође оде у логор, као што је Кишов отац завршио у логору. Аутобиографски елементи се такође појављују током целе књиге у мање уочљивим облицима.

„Рани јади“ уствари није роман, већ збирка кратких прича, али све приче су везане са главним ликом Андреасом и његовим јадима пре, током и после Другог светског рата. Тема књиге је одрастање и зрелост. Главни јунак, као и деца око њега, морају да одрасту много брже у тим тешким условима.

Увек гледамо дешавања из перспективе Андреаса Сама, али на другачије начине. Већина прича су приповедане у стандардном прошлом времену у трећем лицу, које се често користи. Али такође, дешава се приповедање и из првог лица. Једна прича се приповеда као да Андреас све време прича, али никад не чујемо шта његов саговорник каже. Дијалог и монолог у књизи су, не као остатак књиге, прилично једноставни, због тога што већина дијалога и монолога праве деца.

Дескрипција и опис у књизи су сигурно били најтежи за већину читалаца. Ствари су скоро увек имплициране, и аутор ретко директно описује шта је око наших ликова. Али када прочитамо приче где је Андреас одрастао, видимо да су многе ствари објашњене директно. Из овога се види логика Кишовог стила писања: дете неће да разуме много тога и то се огледа у тексту који изоставља детаље и није увек разумљив.

Споредни ликови су чланови Андреасове породице: сестра Ана, отац Едуард и мајка, као и другови. Андреас је осетљив на спољашње утиске и сензибилан, и у малим „небитним“ стварима проналази праву лепоту живота. Никада не сазнамо како Андреас уствари изгледа, али је млад дечак неодређених година.

Основна идеја књиге „Рани јади“ је одрастање. Али одрастање кроз које наш главни лик пролази је много брже и тужније од одрастања друге деце. Мој став о књизи је изузетно позитиван. Иако ми је требало времена да схватим шта се дешавало, на крају сам схватио праву лепоту ове књиге и њених порука. Иако живимо у врло другачијим временима, могао сам да се повежем за Андреасом и његовим мукама. Ово је сигурно књига коју ћу памтити.

Божидар Василић 16

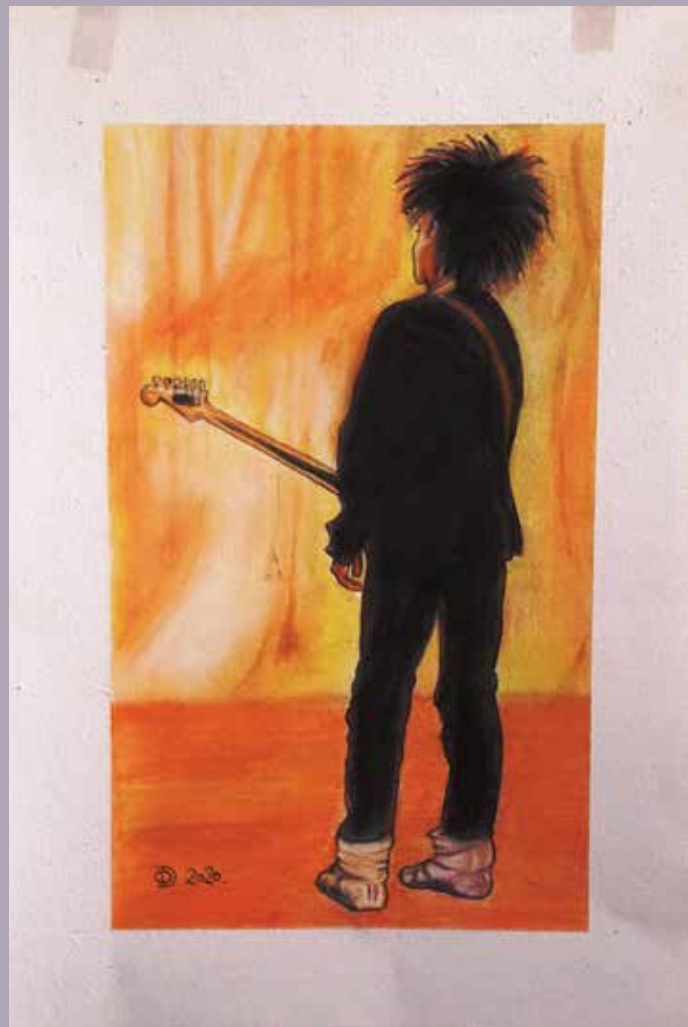
СВАКИ ЧОВЕК ВИДИ ИСТИНУ КРОЗ СВОЈ ДУРБИН

Питање шта је истина је веома јасно и једноставно, међутим, одговор на то питање је веома комплексан и различит, зависи од сваког човека појединачно, њихових ставова, и искустава са истином. Према овоме могу да закључим да је истина релативна и да ће свако имати своју верзију.

Неки људи кажу да је истина оно у шта можемо, а и не морамо да верујемо, док други причају да се свака истина врти око једне лажи. Ово све има смисла, али најтачнији приказ истине јесте да се од ње не може побећи и да је питање времена када ће она изаћи на видело. Човек је биће које има могућност да размишља, да у својој глави смишља начине на које ће бољи проћи, уклопити се или доказати се, због овога он може да користи истину како жели. Људи су спремни да изврћу, заобилазе, па чак и мењају истину ради своје користи. Знају да у том тренутку неће доћи ни до какве промене или казне зато што ће они представити другачију истину, али неки нису свесни да се све увек сазна и да ће их њихова верзија истине закопати у једном тренутку. Прилазак и коришћење истине јесте један од фактора који чини човекове особине и њега самог. Сви смо се некад затекли у ситуацији када се међу великим бројем људи помешала истина и прича. Ово се дешава зато што људи када препричавају ситуације имају тенденцију да заокрену или промене истину, како би они стекли на важности и користи, или такође избегли свој удео. У том случају један човек ће испричати истину, други ће је заокренути како би себе изоставио, трећи ће је променити како би себе додао и све иде у круг. Овим ћемо се само увући у проблеме, и на крају саме приче испасти особа којој не може да се верује или повери. Другачија ситуација до које може да дође јесте да човек говори о ситуацији или особи из његовог угла. Да изнесе своје мишљење према понашању и самом представљању неке особе или да изнесе ставове према ситуацији која се десила. Истина је широк појам и она може бити провучена кроз разне ситуације, можемо је повезати са претпоставкама, препричавањем. Постоји ситуација када људи желе да кажу истину, али на крају испадне другачије због тога што су хтели некога да заштите или представе на лош начин. Ова тема има много аспеката истине који могу бити проучавани, али поента је у томе да дурбин представља очи сваког човека које особу, ситуацију и истину о њима виде другачије, према њиховим ставовима према њима.

Могу да закључим да је истина за сваког човека другачија, свако је види и чује другачије. По мом мишљењу свака особа треба да буде свесна да се све сазна на крају и да ће их то само спустити у већи проблем, који тада неће моћи да реше још једном неистином и причом. Битно је да знамо да је истина увек боља, ма какве последице она доносила и да треба да се држимо свог мишљења, али не да ширимо лажи уколико нисмо упућени добро у ситуацију.

Александра Матић IIIБ (рад из друге године)

Дамир Омрчен

СВАКИ ЧОВЕК ВИДИ ИСТИНУ КРОЗ СВОЈ ДУРБИН

На живот можемо гледати из више углова и гледати на догађаје различитим погледом и размишљати о њима различитом филозофијом. Сви смо у последњих месец и по дана искусили живот са корона вирусом. За већину људи је ово био непријатан догађај јер нису могли да излазе после одређеног времена, нису могли да се виде са породицом и пријатељима, већина није могла да се бави физичким активностима, неки су носили маске на шта нису навикли, неким су нажалост умрли пријатељи или чланови породице.

Са друге стране неким људима је пријала ова ситуација јер и иначе не воле да излазе напоље и преферирају да проводе време у кући тако што гледају филмове и серије, читају књиге, кувају и томе слично. Неким је пријало то што не морају да иду на посао или у школу. Тако да је неким ова ситуација одговарала. Из овога се може видети да сваки човек види истину кроз свој дурбин, односно да свако има неко своје субјективно мишљење о свему. Ипак ово се дешава јер људи имају способност размишљања и могу да додају своје емоције на вест и учине је другачијом за себе. Са друге стране човек може да одлучи да не додаје своје емоције на оно што чује или види. Када кажемо да је корона вирус дошао у Србију, то је објективна вест којој нису придодата нека размишљања или емоције. Човек после може да одлучи да дода нека своја размишљања и емоције на ову вест. Ако се то не уради онда то није гледање из свог угла или кроз свој дурбин, већ је објективно гледање на ствари.

У данашње време већина људи одлучује да гледа на ствари кроз свој дурбин, односно субјективно, придодајући своја размишљања. Ово није неопходно лоше, али ја сматрам да би људи требало прво да погледају ствари онакве какве јесу па онда да дају своје мишљење, а не да само понављају оно што је неко рекао на телевизији или што су прочитали у новинама или на друштвеним мрежама, јер ако човек не оформи своје мишљење засновано на сопственим идеалима, него слепо прати туђа размишљања, чему онда способност размишљања када је не користи.

То је моје гледање кроз мој дурбин на ову реченицу, али објективно гледано, то је само једна реченица.

Јован Милошевић IIIБ (писмени задатак рађен прошле године)

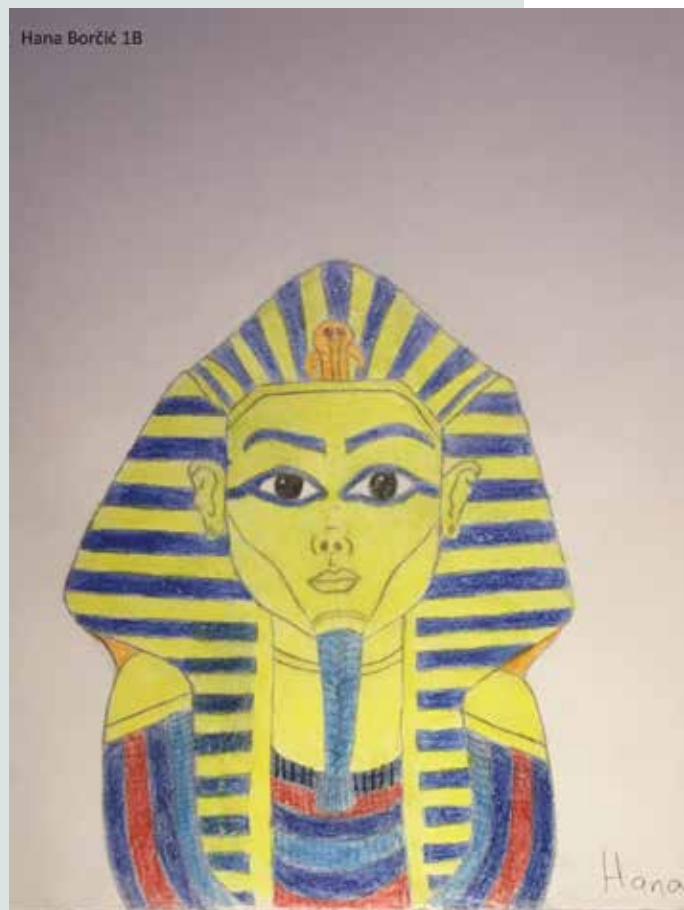

Андрија Будеч 28

Katarina
Četković 2B

Катарина Ћетковић 2Б

Hana Borčić 1B

Hana

Хана Борчић 1Б

СУЂЕЊЕ КРАЉУ КРЕОНТУ

Први чин

Хор: Креонт седи за столом у својим одајама, играјући пентакле (старогрчка игра слична шаху) усред рата за његову круну.

Ликус (улази у просторију са стражом): Тиранин је пронађен! Краљ кога није срамота убити чак и сопствени род.

Креонт: Моји поступци су осрамотили богове.

Ликус (извлачи мач из корица и упира оштрицу у Креонта): Дабоме, за своје поступке ће ти бити суђено од самих богова. Круна Тебе ће припасти новом човеку, краљу који се неће забављати уз игре док му војници гину.

Креонт (помера оштрицу Ликововог мача од себе): Да ли знаш зашто играм пентакле? Ликус: Зашто?

Креонт: Многи кажу да је то игра краљева, пентакле те учи размишљати стратешки, у свакој фигури има срце пуно живота. Из сваке фигуре се може извући истина, разумеш ли?

Ликус: Не.

Креонт: Наравно, зато што ти још увек ниси краљ, него си само пешак. Пешак поред себе види само савезнике, а душмане са друге стране. Краљ има другачији поглед на таблу, његови највећи противници га окружују. Сопствене фигуре га могу заробити, то је мат и смрт.

Ликус: Где ту лежи истина?

Креонт: Истина лежи у томе да је суштина игре владања жртвовање својих фигура. Жртвовати фигуру није лака одлука, али од краља се очекује да направи тешке одлуке, јер једна жртвована фигура значи да су све остале сигурне. Антигона је била фигура коју сам ја морао жртвовати.

Ликус: Покушаваш оправдати своје убиство?

Креонт: Чак и жртвована фигура је губитак, али шта би грађани Тебе мислили о свом владару, када би он допустио да се сахрани човек који је почео рат који је одузео толико деце и очева.

Ликус (окрене се ка стражи): Ја само чујем изговоре окрутног деспота, биће ти суђено на суду пред богом и човеком једнако.

Андреја Митић 16

Мила Борчић 16

СВАКИ ЧОВЕК ВИДИ ИСТИНУ КРОЗ СВОЈ ДУРБИН

Кажу сви да је истина само једна, али често то баш није тако у животу. Да је тако, не би било неслагања, свађа, неразумевања. Само, нико не разуме у чему је стварно проблем.

Често се нађемо у ситуацији да са неким уђемо у сукоб и мислимо да не говори истину или да нас не разуме. То се често дешава код деце, посебно деце мог узраста. Близу смо оних „значајних“ осамнаест година и мислимо да доста тога знамо и имамо право гласа. Због тога често улазимо у проблем. Улазимо у проблем са вршњацима, родитељима... Ја се трудим да баш никада не лажем. То је основно правило у нашој кући. Трудим се да такав будем и према друговима. Ипак, повремено сам био у проблему са околином, а дуго за то нисам схватао разлог. Касније, кроз разговоре са родитељима схватио сам да је проблем у томе што не посматра свако ствари на исти начин. Једноставно, тачно је да сваки човек види истину кроз свој дурбин. Тај „дурбин“ је скуп много тога. Ту су године, искуство, васпитање, окружење, све оно што нас чини људима. И баш зато смо врло често у проблему са људима око нас и ако, можда, они немају лоше намере. Узрок је што немамо сви исти поглед и схватање ситуације.

Ја сам често у таквој ситуацији када желим да останем баш дуго у изласку. Тада имамо мамину и моју истину. Мамина је да нема потребе да остајем предуго јер може да се деси неки проблем са којим, како она каже, нећу умети да се носим, док је моја истина другачија. Излазак за мене представља провод, музику, другове и ништа не може бити опасно или забрињавајуће. Мама мисли да сам незрео и млад, а ја мислим да сам довољно порастао да умет да се чувам и будем одговоран. И ту долазимо до оног „дурбина“ –једне истине. Свако је са своје стране у праву. Мама што брине је у праву јер у њеним очима ствари изгледају другачије, а ја сам у праву јер се трудим да се понашам одговорно и да не будем никада у проблему па зато и мислим да опасности нема. То је узрок свих проблема. Да је другачије, проблема не би ни било. Не би било расправа и неразумевања. Таква је ситуација свуда око нас. У школи, друштву, свету. Свако има свој поглед на истину и баш то је често узрок великих проблема. Да није тако, свет би био савршено место за живот. А данас можемо видети да свет није најлепше и најмирије место за живот.

Важно је да поштујемо људе око себе. Поштовање права сваког од нас да види ствари на свој начин је важно за наш заједнички живот. Морамо имати увек у виду да нисмо сви исти. Нисмо сви имали могућности да се исто образујемо, да путујемо на иста места, да живимо у истим условима и немамо сви исто животно искуство. Зато је природно да ствари не

можемо посматрати на исти начин. Е то је моменат где поштовање мора да постоји. Када нам се поглед на нешто разликује, једино поштовање саговорника може да спречи да дође до проблема и свађе.

На крају, мислим да можемо да закључимо само једно. Сваки човек о свему формира став на основу свог искуства и могућности да ситуацију види на свој начин и не мора да значи да има лоше намере. Можда само није у могућности да види исто што и ми, или ми нисмо у могућности да његову истину посматрамо његовим очима. То не значи, увек, да је то нешто лоше, већ да нисмо сви исти, али да се морамо поштовати и потрудити да разумемо људе око нас.

Немања Ђошић IIIБ (писмени задатак писан прошле године)

Дамир Омрчен

ПРЕД АУДИЦИЈУ

(Причу са кључном речи МАСКА, задао писац Вуле Журић)

„Три”, рекао је човек.

„Опростите?”, упита након неколико момената човек у црном.

„Три минута. До аудиције”, рекао је човек.

„Ах, да”, одговори човек у црном.

„Да ли треба да померимо аудицију? Можда да је откажемо?”, упитао је човек, али човек у црном је ћутао.

„Извините, молим вас. Враћају се сећања. А и трема има утицај, донекле. Знате већ како је”, рече човек у црном, осмехнувши се болно.

„Наравно. Питаћу опет. Желите ли да померимо или откажемо”, човек је започео, али га је човек у црном на то само погледао. Поглед му је био сломљен. У очима му се видео унутрашњи бол.

„Оставићу вас насамо”, рекао је човек. Човек у црном се просто окренуо на столице, погледавши у огледало, комплетно игнорисавши човека и његове речи. Човек је онда напустио просторију, полако затворивши врата.

„Конечно тихо”, рече човек у црном. Полако је издахнуо. Прешао је са два прста преко своје тетоваже. Тетоважа му се налази испод ока. Истетовирао ју је као знак своје љубави према пауку који му је помогао да направи маску. Маску зле реалности. Помогло му је да се препусти музици, да се придружи субкултури готичара. Тачно се сећа тог момента када је спасао једном малом пауку живот. Тада га је друг окрутно погледао и запитао га да ли је он један од оних готичара. Онда је отишао са остатком друштва. Човек у црном, тада још увек дечак, вратио се кући. Почео да се распитује о готичарима. Послушао је музику, претражио је стил и одевање. Видео је и сазнао много о њима. Тада је дечаку то било чудно, али сада, сада је он један од њих. Не, више се не крије. Више није онај мали дечак. Не, у његовим очима, тај дечак је био привремен. Али он је ту маску скинуо. Сада је он човек у црном. Он је један од њих. Шминка, капути, огртачи, све то је он волео и носио и није га било срамота и није му било жао. Шминка, то је мало теже, зато што он одбија да прекрије тетоважу оног малог паука хероја. Та тетоважа није само окидач за сећања, та тетоважа представља њега и његову неописиву љубав према тами, поготово према пауковима. И тако је седео он, мисли у облацима, или боље рећи некој мрачној шуми. Размишља о себи, о оном пауку и о животу који је до сада проживео. Једна ствар о којој није размишљао била је аудиција. Имао је трему. Знао је то и није се суочио са чињеницом. Заправо ју је усвојио. Прихватио. Тако је седео, а онда....

„Господине, ви сте на реду”, рекао је човек који је управо ушао.

„Наравно. Ево ме за моменат.” Полако је устао из врло удобне столице, огрнуо свој лично кројен плашт који је инспирисан плаштом грофа Дракуле лично, подигао је крагну на плашту и полако се упутио ка вратима. Кроз врата је прошао човек под црним плаштом налик Дракулином, црној кошуљи, панталонама и ципелама, прстењем од сребра, дугом црном косом и бледом шминком. Ходао је царски, са самопоуздањем, прикривајући трему док му се дугачки огртач вукао по поду. Људи су га гледали, дивећи се његовом елегантном стилу и оштром, снажном кораку. Када је дошао до великих завеса, човек у црном је помазио тетоважу и дубоко удахнуо. Онда је рукама погурао завесу, спремно излазећи на бину.

David Sedlar Stevens II6

Душан Бајец IIа

Дамир Омрчен

ДИЈАЛОГ СА ЕПОХОМ

6. 5. 1811.

Поштовани припадници
Правитељствујућег совјета,

Обраћам вам се данас, на четрдесети дан након смрти мога брата, са намером да учиним нешто добро за наш народ. Као што знате, наш вољени писац, професор и попечитељ, а уједно и мој брат, преминуо је након скоро 70 година живота којим је променио све наше. Мислим да ће његове песме, приче, лекције и сва остала дела заувек оставити траг у нашој традицији и култури. Димитрије је био човек као ни један други: од почетка свог живота показивао је наклоност према писању и религији, а када је отишао да путује по Европи знала сам да се неће вратити празних руку. Донео нам је потпуно нови поглед на свет и заиста је волео свој народ. Када је дошло до Првог српског устанка, направили сте изузетно паметну одлуку и поставили Димитрија као првог и јединог попечитеља до сада, видевши да је најученији и најпосвећенији Србин овога времена. Радио је за вас пуним срцем; организовао школе, саветовао и мирио устаничке вође, а био је чак и Карађорђеви лични секретар, све док није умро. Сада када је место попечитеља празно и чека да га попуни нека особа вредна те позиције, дошла сам овде да вам понудим један изванредан предлог који бих заиста волела да размотрите. Зовем се Вида Обрадовић и имам 59 година. Када су нам родитељи умрли (отац 1748, мајка 1752.) нас, децу, разделили су по широј породици. Димитрија и мене су преузели тетка и теча, а друго двоје деце нисмо никада више видели. Иако сам имала само шест година, јасно се сећам дана када се Димитрије замонашио и рекао ми: „Драга Видо, ја сам сада можда постао Доситеј, али за тебе ћу увек бити Димитрије.“ Две године без њега провела сам у нашој кући у Темишвару са течом, где смо заједно помагали једном јорганџији и радили у домаћинству. Вече 2. новембра 1760. године заувек ће ми остати у сећању као најсрећнији дан мог до тада кратког живота. Димитрије је побегао из манастира, дошао по мене и одвео ме са собом пре свега у Загреб, а после тога у свет. Ишла сам са њим свуда; у Далмацију, Русију, Немачку, Француску, Аустрију, Енглеску, скоро цео Балкан и неке делове Мале Азије. Како сам га пратила у његовим подухватима, тако је он мене учио свиме што зна, па сам управо због тога уз њега научила да читам и пишем, да причам грчки, немачки, италијански, енглески и руски језик. Још увек се сећам 1783. године када ми је Доситеј прочитао своје прво дело, „Живот и прикљученија“ и питао ме, иако никада нисам имала право образовање као он, да ли да га изда и шта може да промени, поправи и дода, рекавши ми да знам колико и он и да је моје мишљење све што му је потребно. Након тога сам учествовала у писању свих његових дела као помоћник; давала сам му идеје, записивала његове, исправљала грешке и још много тога. Једно дело на које сам истински утицала јесте „Писмо Харалампију“, где смо Димитрије и ја заједно изложили своје идеје и веровања. На својој смртној постељи Димитрије ми је изговорио

ове речи: „Видо... Драга... Осећам да ми се полако приближава крај... Знам да је то тешко схватити, али дошло ми је време... Од тебе тражим само једно: када одем са овог света и када моја позиција попечитеља постане празна, отићи ћеш Правитељствујућем совјету и пренећеш им да сам рекао да си ти једина која може то место да попуни. Не постоји друга особа која може да ме замени; ти си једина која поседује толико знања колико и ја јер си провела толике године поред мене, пажљиво пратећи све што сам радио и научио. Немој да се плашиш, знам да си спремнија за овакву дужност од било кога другог и да ће уз твоју помоћ школа бити још више. Знам да можеш ово. Ако се буду супротстављали, дај им ово писмо. У њему пише да сам ја ово заиста рекао, написано мојим рукописом са потписом и печатом, а у случају да ово буде потпуно неприхватљиво, да размотре Вука Караџића као једину другу могућност, иако је он још увек сувише млад.“

Сматрам да нема разлога за даље објашњавање; све што је било потребно је речено. Једнако сам учена као мој брат и не постоји шта је он знао, а да ја не знам. На вама је да размислите и добро размотрите предлог нашег, до сада, највећег књижевника и најученијег човека.

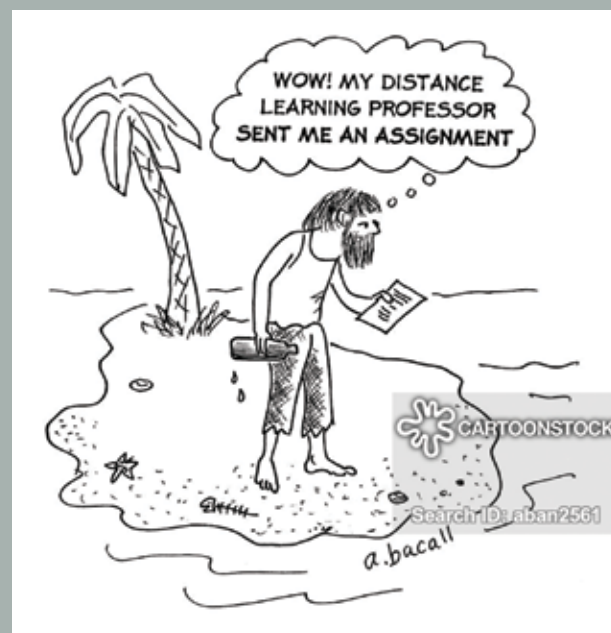
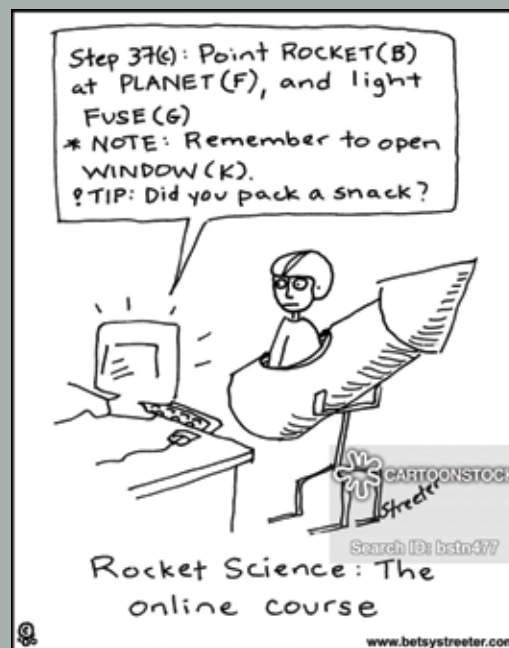
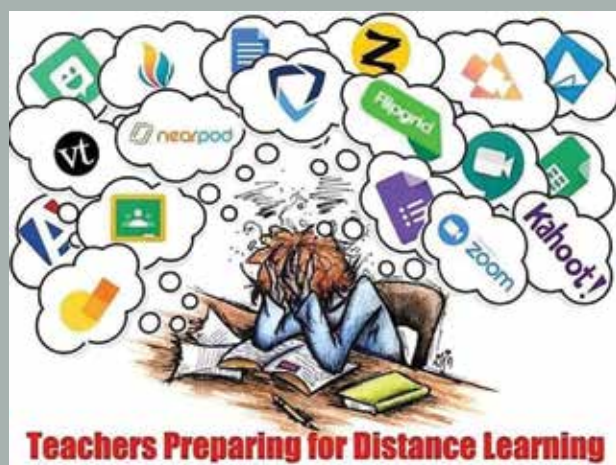
Миа Трифунуовић ИБ

DISTANCE LEARNING

Online school has been a weird experience for all of us. My routine has changed completely which makes me confused from time to time. However, there are some positive aspects to it. The biggest one has to be getting up the moment that class starts and answering the call from bed. Can't really say that I miss running around to get to school on time. I also find it funny that none of us know what the others are up to since we are muted and with our cameras off most of the time. Still, I prefer actual school and hope things will go back to normal, until then this will just have to do!

Наталија Матић IIb

ЊЕНО ВИСОЧАНСТВО ЖИРАФА

Замислите да никада пре нисте видели тако чудну животињу као што је жирафа. Ево како је то било у Европи.

Прича се да је прву жирафу у Европу довео Јулије Цезар, после победе у бици код Тапсиса, и на коју је пустио лавове у ацени, пред одушевљеном публиком. Такође се приповеда да је 1486. Лоренцо де Медичи добио једну жирафу на поклон од султана Багдада, али је нажалост убрзо сломила врат, од чега је на месту угинула.

Потребно је сачекати 19. век па да прва жирафа пређе преко Алпа, када је египатски паша Мухамед Али пожелио да поклати нешто изванредно краљу Шарлу X у Паризу, краљу Џорџу IV у Лондону и цару Францу аустријском у Бечу.

Прва жирафа је заробљена у пустињи Кордофан, у будућој држави Судан. *Zarafa* од арапског *zeraffa*, што у преводу значи љупка или шармантна, била је намењена краљу Француске. Нилом се на фелуку превози до Александрије, а затим прелази Медитеран на броду са два једра, на чијој палуби је исечен четвртаст прорез како би могла да промоли врат. Са њом путују и три краве, како би јој обезбедиле млеко. Жирафа стиже у Марсеј 23. октобра 1826.

Градом се проноси вест да би то чудовиште изузетног раста и чудног изгледа могло да буде инкарнација тараска, страшног бића из провансалског фолклора. Управитељ области *Buŕ-de-Ron* одлучује да жирафу смести у шталу која се налази у дворишту његове палате и организује бројне вечере са жирафом на менију, која омогућава привилегованим гостима да изблиза посматрају овај величанствен краљевски поклон.

У Мају 1827. жирафа напушта Марсеј. Прелази пешице долину реке Роне, затим Бургоњу, пре него што стигне до престонице, чиме је препешачила 880 км.

Етјен Жофроа Сент Илер, славни природњак, брине о животињи, и води дневник у коме бележи згоде са овог путовање, као и одушевљење народа тамо куда жирафа прође.

По доласку у Париз, жирафа је обучена у кишни мантил, преко њега дводелни костим од платна постављеног каучуком, закопчана спреда, са капицом на глави, а на сапима су се налазила одличија с једне стране египатског паше, а са друге француског краља. Коњушари Хасан и Атир је воде на узди.

После 42 дана хода, жирафа коначно стиже у околину Париза. Представљена је краљу Шарлу X, његовој деци и жени, војвоткињи ди Бери 9. јула 1827, испред оранжерије дворца Сен Клу. Читав двор је одушевљен пред елегантном силуетом и љупкошћу жирафе која је почаствована тиме да једе руже из краљеве руке, које она толико воли. Од тог тренутка, читава земља подлеже правој жирафоманији: платна, тапете, медаље, бронзане фигуре, мастиљаре, посуђе, модле за колаче, бомбоњере, табакере са ликом жирафе су права мода међу савременицима. А да не говоримо о последњој моди: високи шешири који подсећају на врат жирафе и фризуру *à la žiraf*.

После овог периода славе, жирафа се смешта у врт ботаничке баште, где преко 600.000 Парижана долази да јој се диве. Умире сама, у 21. години, 1845, не дочекавши да упозна мужјака који јој је био намењен, и који је требало да буде допремљен из Италије.

Али, жирафоманија није захватила само Француску, већ и Енглеску и Аустрију, у које су отишле друге две жирафе. Колачи са ликом жирафе, позоришни комади са жирафом у понекој улози, музичке композиције *à la žiraf*. Нажалост, ове две жирафе су биле мање среће него њихова француска колегиница: бечка убрзо умире у зоо врту дворца Шенбрун, а лондонска, будући храњена искључиво млеком, по наредби краља Џорџа IV, умире само две године касније због овакве дијете.

У Немачкој су прве жирафе стигле тек у другој половини 19. века, када су отворени први зоо вртови.

Дарко Милетић, професор француског

UNITÀ 3- IL QUIZ DELL'ITALIA!

Припремила Бојана Радовановић IIБ

1. Qual è il fiume più lungo d'Italia?

- il Po
- il Tevere
- l'Arno

2. Qual è la montagna più alta d'Italia?

- il Monte Rosa
- il Monte Bianco
- il Gran Sasso

3. Con quale regione non confina la Toscana?

- con l'Umbria
- con le Marche
- con l'Abruzzo

4. Qual è l'isola più grande d'Italia?

- la Sardegna
- Capri
- La Sicilia

5. Dove si trova l'Arena di Verona?

- in Liguria
- in Lombardia
- in Veneto

6. Come si chiama la catena di montagne che attraversa l'Italia da Nord a Sud?

- Appennini
- Alpi
- Sibillini

7. In quale città si trova la Piazza dei Miracoli?

- Pisa
- Siena
- Venezia

8. Qual è il capoluogo della regione Abruzzo?

- Pescara
- l'Aquila
- Teramo

9. Qual è la regione più vicina alla Sicilia?

- la Basilicata
- la Calabria
- la Sardegna

10. Come si chiama il vulcano che ha distrutto Pompei?

- Etna
- Vulcano
- Vesuvio

11. Dove si trova l'Università più antica d'Italia?

- a Bologna
- a Firenze
- a Padova

12. Il Palio di Siena è una corsa:

- di barche
- di macchine
- di cavalli

13. In quale città ha sede la FIAT?

- Milano
- Bologna
- Torino

14. Qual è il lago più grande d'Italia?

- il lago Maggiore
- il lago di Garda
- il lago Trasimeno

15. In quale regione ha luogo il Festival di Sanremo?

- in Toscana
- in Liguria
- in Lombardia

16. Un proverbio italiano dice: "Vedi... e poi muori":

- Roma
- Napoli
- Firenze

17. Chi ha inventato la pizza Margherita?

- un cuoco napoletano
- un cuoco milanese
- un cuoco romano

18. Come si chiama il fiume che attraversa Firenze?

- Arno
- Tevere
- Po

19. È la sede di una celebre Università per Stranieri:

- Perugia
- Palermo
- Pesaro

20. Su quale mare si trova Venezia?

- il mar Tirreno
- il mar Ionio
- il mar Adriatico

21. Qual è la regione più piccola d'Italia?

- la Val d'Aosta
- il Molise
- l'Umbria

22. Dove è nato Cristoforo Colombo?

- a Firenze
- a Venezia
- a Genova

23. Chi, secondo la leggenda, ha fondato Roma?

- l'imperatore Augusto
- Romolo
- Remo

24. Di quale regione è capoluogo Trieste?

- Friuli-Venezia Giulia
- Liguria
- Molise

ОВИДИЈЕВЕ МЕТАМОРФОЗЕ КАО ОБАВЕЗНА ЛЕКТИРА НЕКАД И САД

Дедал је у Атини био на гласу као вешт уметник и мајстор. Приписује му се проналазак шестара, секире и других ствари. Минос, моћни краљ Крита, позива овог уметника на своје острво и поверава му важан задатак : да сагради лавиринт у ком ће затворити Минотаура, човека са главом бика који се хранио људским месом. Дедал је отишао на Крит заједно са својим сином Икаром. Тамо је осмислио и саградио Лавиринт, огромну палату која се састојала од много дворана, вијугавих пролаза, ходника. Био је тако лукаво направљен да ни сам Дедал није могао да нађе излаз. Прави дом за Минотаура.

Када је после много година завршио Лавиринт, Дедал је желео да се врати у Атину. Краљ Минос, да би спречио да се истина о Лавиринту прочује, наређује да се Дедалу и Икару забрани да напусте острво. Дедал је пак, је, посматрајући лет птица, дошао на идеју да направи крила помоћу којих би могли да побегну. Направио је оквир који је обложио перјем птица и причврстио га воском. Изложио је свој план сину Икару и упозорио га да не лети ни превисоко, а ни прениско, јер, ако буде летео превисоко, сунце ће отопити восак, а ако буде летео прениско, морска пена ће натопити крила. Полетели су са једне узвишице и дуго су летели један поред другог, али Икар осетивши сигурност и срећу што лети, успе се у висине. Топлота сунца је била све јача и сунце отопи восак. Крила су му убрзо спала са рамена и он је пао у море, које га је заувек прогутало.

Дедал је дуго кружио изнад воде у нади да ће пронаћи сина. Кривио је себе и своју вештину за синовљеву смрт. Место где се Икар утопио прозвао је Икарија. И данас постоји место у Грчкој са овим називом. Затим је тужан отишао на Сицилију, где је саградио храм у част бога Аполона и принео крила као жртву богу.

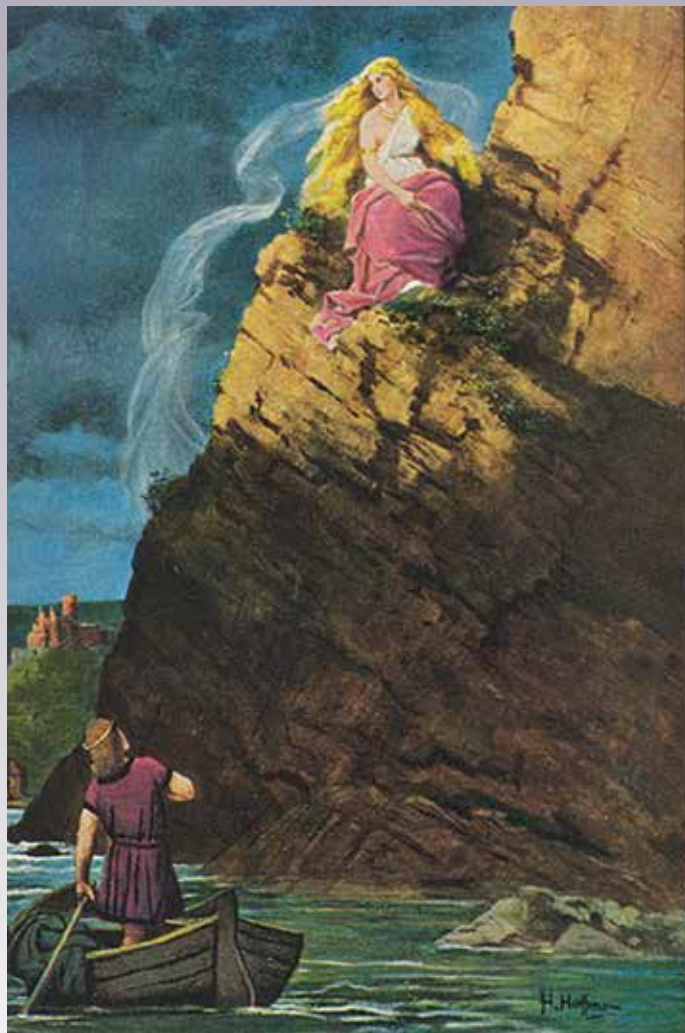
Ово је један од најпознатих и најлепших митова, који многи знају. Можда је ипак песник Овидије (43.г.п.н.е.) најлепше у свом делу *Метаморфозе* описао овај мит, додајући му сцене, које живо можемо да замислимо: Дедала кој прави крила и малог Икара који се игра с тим крилима, не знајући да се игра с погибелу својом, рибара или пастира ослоњеног о штап који су гледали Дедала и Икара док лете....Ове стихове (Овидије, *Метаморфозе*, ВИИИ 119-120 стих) је читао и чувени фламански сликар Бројгел (XVI век) који је баш по тој слици насликао чувену слику : *Пејзаж са Икаровим падом*.

На још чувенијег Шекспира су такође Овидијеве *Метаморфозе* имале велики утицај. Код Шекспира је видљива стална опсесија трансформацијом, људима који мењању облика, тј. метаморфозом. Претпоставља се да је у Статфорду на Ејвону прочитао ово дело. Мотиве преображаја срећемо у : *Сну летње ноћи*, у *Зимској бајци*, а идеју за најлепши љубавни пар, Ромеу и Јулији је добио читајући мит о Пираму и Тизби који се такође налази на страницама *Метаморфоза*. Прошлост и митови живе кроз књижевност, музику и сликарство и не губе своју вредност ни свој сјај ни у савременом времену, па ни у доба короне.

Милена Павловић, професорка латинског

Бројгел (фламански сликар XVI век): *Пејзаж са Икаровим падом*

Die Loreley

Ich weiß nicht, was soll es bedeuten,
Daß ich so traurig bin,
Ein Märchen aus uralten Zeiten
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.
Die Luft ist kühl und es dunkelt,
Und ruhig fließt der Rhein;
Der Gipfel des Berges funkelt
Im Abendsonnenschein.

Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar,
Ihr gold'nes Geschmeide blitzet,
Sie kämmt ihr goldenes Haar.
Sie kämmt es mit goldenem Kamme
Und singt ein Lied dabei,
Das hat eine wundersame,
Gewaltige Melodei.

Den Schiffer im kleinen Schiffe
Ergreift es mit wildem Weh;
Er schaut nicht die Felsenriffe,
Er schaut nur hinauf in die Höh'.
Ich glaube, die Wellen verschlingen
Am Ende noch Schiffer und Kahn;
Und das hat mit ihrem Singen
Die Loreley getan.

ИЗ РУСИЈЕ С ЉУБАВЉУ

Са великим задовољством и ентузијазмом ученица Ана Черанјева и моја маленкост смо узеле учешћа у хуманитарном пројекту наше школе. Пројекат је подразумевао снимање аудио-књига за школу за ученике оштећеног вида „Вељко Рамадановић“ из Земуна. Ана је имала озбиљан задатак и вредно и предано се спремила како би што квалитетније и лепше направила аудио-материјале. Верујемо да ће ове аудио-књиге заиста пуно значити ученицима поменуте школе. Ради се о посебном избору бисера руске књижевности које желимо да поделимо и овде са читаоцима Соколских. Уживајте!

Ана је читала:

1. Лев Н. Толстой (Lav N. Tolstoj)

“Анна Каренина” - отрывок из романа (“Ана Karenjina” - odmomak iz romana)

2. Александр С. Пушкин (Aleksandar S. Puškin)

“Письмо Татьяны к Онегину” и “Письмо Евгения Онегина к Татьяне” (“Tatjanino pismo Onjeginu” i “Pismo Onjegina Tatjani”)

3. Марина И. Цветаева (Marina I. Cvetajeva)

“Психея”, “Встреча с Пушкиным”, “У меня в Москве — купола горят!” (“Psiha”, “Susret s Puškinom”, “Kod mene u Moskvi - kupole gore!”)

4. Анна А. Ахматова (Ana A. Ahmatova)

“Реквием”, “Сжала руки под темной вуалью”, “Песня последней встречи” (“Rekvijem”, “Pod velom ruke lomila sam kradom”, “Pesma poslednjeg susreta”)

Ана Динић, професорка руског језика

ПИСЬМО ТАТЬЯНЫ К ОНЕГИНУ

Я к вам пишу - чего же боле?
Что я могу еще сказать?
Теперь, я знаю, в вашей воле
Меня презреньем наказать.
Но вы, к моей несчастной доле
Хоть каплю жалости храня,
Вы не оставите меня.
Сначала я молчать хотела;
Поверьте: моего стыда
Вы не узнали б никогда,
Когда б надежду я имела
Хоть редко, хоть в неделю раз
В деревне нашей видеть вас,
Чтоб только слышать ваши речи,
Вам слово молвить, и потом
Все думать, думать об одном
И день и ночь до новой встречи.
Но, говорят, вы нелюдим;
В глуши, в деревне все вам скучно,
А мы... ничем мы не блестим,
Хоть вам и рады простодушно.

Зачем вы посетили нас?
В глуши забытого селенья
Я никогда не знала б вас,
Не знала б горького мученья.
Души неопытной волненья
Смирив со временем (как знать?),

По сердцу я нашла бы друга,
Была бы верная супруга
И добродетельная мать.

Другой!.. Нет, никому на свете
Не отдала бы сердца я!
То в вышнем суждено совете...
То воля неба: я твоя;
Вся жизнь моя была залогом
Свиданья верного с тобой;
Я знаю, ты мне послан богом,
До гроба ты хранитель мой...
Ты в сновиденьях мне являлся
Незримый, ты мне был уж мил,
Твой чудный взгляд меня томил,
В душе твой голос раздавался
Давно... нет, это был не сон!
Ты чуть вошел, я вмиг узнала,
Вся обомлела, запылала
И в мыслях молвила: вот он!
Не правда ль? я тебя слыхала:
Ты говорил со мной в тиши,
Когда я бедным помогала
Или молитвой улаждала
Тоску волнуемой души?
И в это самое мгновение
Не ты ли, милое виденье,
В прозрачной темноте мелькнул,
Приникнул тихо к изголовью?
Не ты ль, с отрадой и любовью,
Слова надежды мне шепнул?

Кто ты, мой ангел ли хранитель,
Или коварный искуситель:
Мои сомненья разреши.
Быть может, это все пустое,
Обман неопытной души!
И суждено совсем иное...
Но так и быть! Судьбу мою
Отныне я тебе вручаю,
Перед тобою слезы лью,
Твоей защиты умоляю...
Вообрази: я здесь одна,
Никто меня не понимает,
Рассудок мой изнемогает,
И молча гибнуть я должна.
Я жду тебя: единым взором
Надежды сердца оживи
Иль сон тяжелый перерви,
Увы, заслуженным укором!

Кончаю! Страшно перечесть...
Стыдом и страхом замираю...
Но мне порукой ваша честь,
И смело ей себя вверяю...

ПИСЬМО ЕВГЕНИЯ ОНЕГИНА К ТАТЬЯНЕ:

Предвижу всё: вас оскорбит
Печальной тайны объясненье.
Какое горькое презренье
Ваш гордый взгляд изобразит!
Чего хочу? с какою целью
Открою душу вам свою?
Какому злобному веселью,
Быть может, повод подаю!

Случайно вас когда-то встрети,
В вас искру нежности заметя,
Я ей поверить не посмел:
Привычке милой не дал ходу;
Свою посылаю свободу
Я потерять не захотел.
Еще одно нас разлучило...
Несчастной жертвой Ленский пал...
Ото всего, что сердцу мило,
Тогда я сердце оторвал;
Чужой для всех, ничем не связан,
Я думал: вольность и покой
Замена счастью. Боже мой!
Как я ошибся, как наказан!

Нет, поминутно видеть вас,
Повсюду следовать за вами,
Улыбку уст, движенье глаз
Ловить влюбленными глазами,
Внимать вам долго, понимать
Душой всё ваше совершенство,
Пред вами в муках замирать,
Бледнеть и гаснуть... вот блаженство!

И я лишен того: для вас
Тащусь повсюду наудачу;
Мне дорог день, мне дорог час:
А я в напрасной скуке трачу
Судьбой отсчитанные дни.
И так уж тягостны они.
Я знаю: век уж мой измерен;
Но чтоб продлилась жизнь моя,
Я утром должен быть уверен,
Что с вами днем увижусь я...

Боюсь: в мольбе моей смиренной
Увидит ваш суровый взор
Затеи хитрости презренной —
И слышу гневный ваш укор.
Когда б вы знали, как ужасно
Томиться жаждою любви,
Пылать — и разумом всечасно
Смирять волнение в крови;
Желать обнять у вас колени,
И, зарыдав, у ваших ног
Излить мольбы, признанья, пени,
Всё, всё, что выразить бы мог,
А между тем притворным хладом
Вооружать и речь и взор,
Вести спокойный разговор,
Глядеть на вас веселым взглядом!...

Но так и быть: я сам себе
Противиться не в силах боле;
Всё решено: я в вашей воле,
И предаюсь моей судьбе.

АННА АХМАТОВА РЕКВИЕМ

Нет, и не под чуждым небосводом,
И не под защитой чуждых крыл, —
Я была тогда с моим народом,
Там, где мой народ, к несчастью, был.
1961

ВМЕСТО ПРЕДИСЛОВИЯ

В страшные годы ежовщины я провела семнадцать месяцев в тюремных очередях в Ленинграде. Как-то раз кто-то «опознал» меня. Тогда стоящая за мной женщина с голубыми губами, которая, конечно, никогда в жизни не слышала моего имени, очнулась от свойственного нам всем оцепенения и спросила меня на ухо (там все говорили шепотом):

– А это вы можете описать?

И я сказала:

– Могу.

Тогда что-то вроде улыбки скользнуло по тому, что некогда было ее лицом. 1 апреля 1957 г., Ленинград

ПОСВЯЩЕНИЕ

Перед этим горем гнутся горы,
Не течет великая река,
Но крепки тюремные затворы,
А за ними «каторжные норы»
И смертельная тоска.
Для кого-то веет ветер свежий,
Для кого-то нежится закат —
Мы не знаем, мы повсюду те же,
Слышим лишь ключей постылый скрежет

Да шаги тяжелые солдат.
Подымались как к обедне ранней,
По столице одичалой шли,
Там встречались, мертвых бездыханней,
Солнце ниже, и Нева туманней,
А надежда все поет вдали.
Приговор... И сразу слезы хлынут,
Ото всех уже отделена,
Словно с болью жизнь из сердца вынут,
Словно грубо навзничь опрокинут,
Но идет... Штатается... Одна.
Где теперь невольные подруги
Двух моих осатанелых лет?
Что им чудится в сибирской выюге,
Что мерещится им в лунном круге?
Им я шлю прощальный мой привет.
Март 1940 г.

ВСТУПЛЕНИЕ

Это было, когда улыбался
Только мертвый, спокойствию рад.
И ненужным привеском болтался
Возле тюрем своих Ленинград.
И когда, обезумев от муки,
Шли уже осужденных полки,
И короткую песню разлуки
Паровозные пели гудки,
Звезды смерти стояли над нами,
И безвинная корчилась Русь
Под кровавыми сапогами
И под шинами черных марушь.

I
Уводили тебя на рассвете,
За тобой, как на выносе, шла,
В темной горнице плакали дети,
У божницы свеча оплыла.
На губах твоих холод иконки,
Смертный пот на челе... Не забыть!
Буду я, как стрелецкие женки,
Под кремлевскими башнями выть.
[Ноябрь] 1935 г., Москва

II
Тихо льется тихий Дон,
Желтый месяц входит в дом.
Входит в шапке набекрень.
Видит желтый месяц тень.
Эта женщина больна,
Эта женщина одна.
Муж в могиле, сын в тюрьме,
Помолитесь обо мне.

DÍA DE LA HISPANIDAD

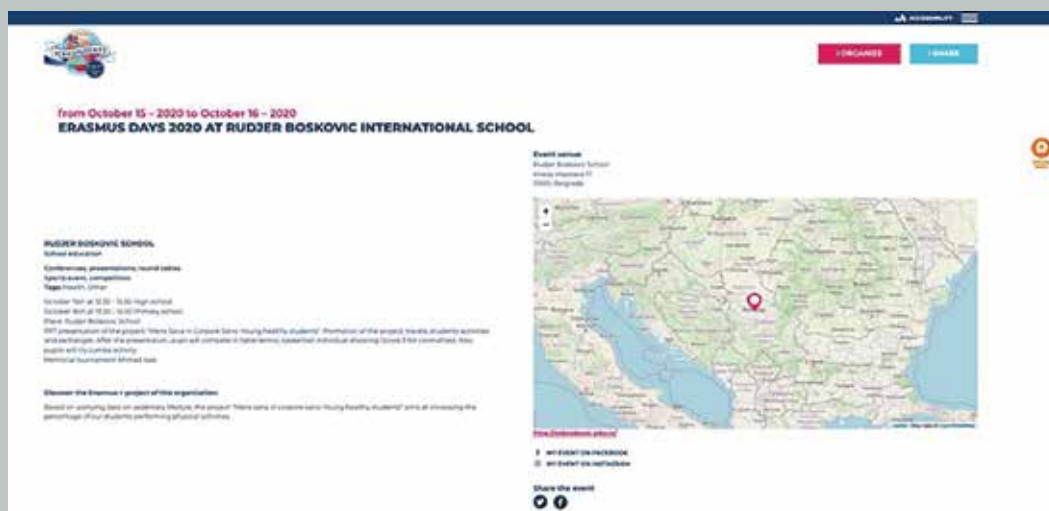
Поводом шпанског националног празника „*Día de la Hispanidad*“, школу „Руђер Бошковић“ посетили су Његова екселенција амбасадор Шпаније у Србији, господин Raúl Bartolomé Molina и заменица амбасадора госпођа Carmen Álvarez Rodríguez. Приликом посете, обишли су основну школу и гимназију, упознали се са IB системом и са начином извођења наставе шпанског језика, као и са Erasmus + пројектом „*Mensa Sana in Corpore Sano: Young healthy students*“. Након тога, ученици који уче шпански језик и професорке Марина Милованић и Сузана Амановић присуствовале су презентацији на којој је амбасадор представио како значај шпанског језика у свету тако и језике који се говоре у Шпанији.

ERAZMUS ДАНИ У НАШОЈ ШКОЛИ

Школа „Руђер Бошковић“ придружила се тродневној прослави *Erasmus +* програма која се организују широм Европе. У четвртак 15. октобра 2020. организована је презентација школског пројекта *Mens Sana in Corpore Sano: Young healthy students* за ученике гимназије, а у петак 16. октобра за ученике основне школе. Након презентације, ученици су учествовали у разним спортским активностима и такмичењима.

ERASMUS DAYS

У Европи и многим другим државама ваневропског континента 15, 16. и 17. октобра 2020. организује се тродневна прослава Erasmus + у Европи и шире током #ErasmusDays.

Међународна мобилност и европско држављанство поново су у средишту #ErasmusDays 2020.

У 2019. одржано је 3.995 догађаја у 53 земље. Организују се изложбе, концерти, спортска такмичења, семинари, дани отворених врата, дигитални догађаји..

У Руђеру ће бити организована спортска такмичења као и презентација школског пројекта „Mens Sana in Corpore Sano: Young healthy students“.

Детаљније информације о догађају у нашој школи можете погледати путем <https://www.erasmusdays.eu/event/erasmus-days-2020-at-rudjer-boskovic-international-school/>

ХОЋЕ ЛИ ПЛАНЕТА ЗЕМЉА ПРЕЖИВЕТИ ЧОВЕКА (ИЗМИШЉЕНИ ИНТЕРВЈУ)

Поштовано вече драги добри гледаоци, моје име је Стефан Суботић и ја сам ваш домаћин. Данас за саговорника имам једног од најбољих филозофа света, ако не и најбољег, Аристотела. Добар дан господине Аристотел, и добро дошли у ову емисију!

– Добар дан свима, задовољство ми је да гостујем у овако озбиљној емисији.

Данас ћемо разговарати о једној, па могу рећи, табу теми јер имам осећај да се некако о овој теми не говори довољно, а требало би. Данашња тема је хоће ли планета земља преживети човека па ме занима шта Ви мислите о овоме?

– Сагласан сам са Вама у потпуности када кажете да је ово једна тема о којој се не прича довољно. Ово је тема која је, у последње време, постала веома актуелна због тренутне ситуације са короном и мислим да је ово право време да продискутујемо о овоме.

Са становишта науке, да ли је цела ситуација са корона вирусом повезана са чињеницом да човек, у ствари, не поштује своју планету и да му планета сада само враћа?

Филозофи гледају на свет из друге перспективе, а то је да планета не може да враћа. Планета је ту да би се човек њом служио, а кад дође до претеривања, планета крене да се чисти.

Кажете чисти? Можете ли мало боље то да опишете?

– Видите овако, и сами смо свесни да људи загађују планету у енормним количинама и као последица тог загађења имамо глобално загревање, ефекат стаклене баште итд. Овакве околности уопште не пријају нашој планети па из тог разлога она мора себи да олакша и то ради кроз разне неке варијанте догађаја.

Можете мало описати те догађаје?

– Има ту разних, али најпознатији нама су земљотреси, цунамији, урагани, вулканске ерупције итд.

Ово све што сте навели је повезано са страдањем човека. Да ли то значи да је планети циљ да се отараси људи?

– Не. Немојте, молим вас, погрешно да ме разумете. Филозофи ово гледају као скидање неког терета, наравно да не мислим да су људи терет, већ ово можемо упоредити са људским истезањем. Кад се истезете, пријатније вам је и осетите некакво олакшање, баш тако и планета осећа велики терет услед загађења, па мора мало да „се истегне“ и услед тог процеса долази до разноразних природних непогода у којој, нажалост, али игром случаја, човек, обично, извуче дебљи крај.

За крај господине Аристотел, гледаоце занима шта се може урадити да се избегну овакве катастрофе као што је COVID-19?

– Најбитније је живети у складу, јер када је човек у складу онда нема прљања, љутње и других ствари. Људи треба да почну да живе здрав живот, да оду некад изван града, да не трују производе па да се њима хране, да не убијају толико животиње. Ако будемо поштовали природу, поштоваће и она нас и то је најбитније да се запамти и примени.

Хвала Вам, господине Аристотел, на овом гостовању и на томе што сте успели да, макар мало, приближите ову ситуацију нашим гледаоцима!

– Било ми је задовољство!

Стефан Суботић IIIa

ХОЋЕ ЛИ ПЛАНЕТА ЗЕМЉА ПРЕЖИВЕТИ ЧОВЕКА

У последњих неколико година, наша планета је преживела свакаве промене и катастрофе које су изазвали људи. Један од највећих ожиљака које је људска врста оставила нашој планети је огромна количина карбон-диоксида који оштећује спољни озонски омотач. Многе организације, попут Уједињених нација, наводе како треба да поступамо сада пре него што буде касно. Одређени појединци кажу да не могу ништа променити пошто чине мањину у свету. Доласком 2020. године долази и доказ да није касно за промену и да се све може кад се хоће.

Крајем 2019. године у Кини се појављују гласине о новом вирусу који је касније 2020. године био потврђен као смртоносна нова пандемија са којом се свет мора суочити. Овај вирус довео је до тога да гомиле људи због своје сигурности остају закључани у кући. То је довело до затварања многих фабрика, али и до смањења употребе превоза, јер људи одлучују да остану код куће. Ова акција се звала „остати код куће“ и била је прилично контроверзна јер је економија многих земаља почела да пропада, али упркос томе имала је позитиван утицај на природу наше планете. Земље попут Кине и Италије доживеле су виталне промене током само месец дана. Грађани Вухана видели су ведро небо над својим градом. Воде Венеције су прочишћене и кристално плаве.

Људи су схватили како се рачуна сваки мали потез и да сваки појединац може да направи значајан помак. Научници и активисти моле се да људима отворе очи и схвате да морамо деловати сада. Надамо се да ће ова пандемија помоћи људима да разумеју. Она је доказ да земља има шансе за опстанак, од нас људи зависи да ли да је спасимо.

Кроз оно шта је све наша врста преживела као и наша планета, доказује колико можемо учинити да се променимо на боље. Свака особа може да направи разлику. Зато, немојте чекати. Крените сад, пре него што буде било касно.

Anna Koukou Iva

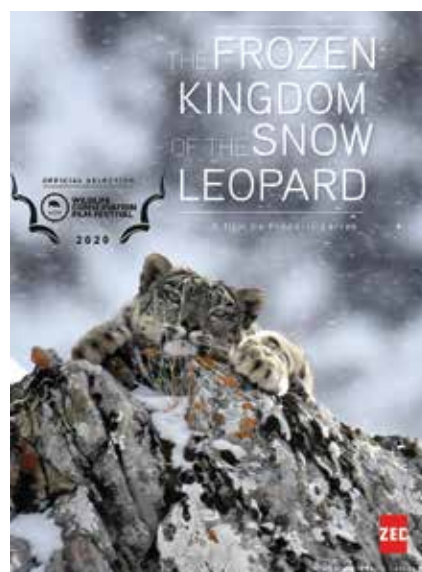

МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ ЗЕЛЕНЕ КУЛТУРЕ

И ове године, део смо 11. Међународног фестивала зелене културе *Green FEST*-а, фестивала који ће бити одржан онлајн, од 26. октобра до 4. новембра 2020.

Ученици РУР програма, погледали су еколошке анимирани филмове: „Корална светла“, „Плава планета – пут у екологију“ и „Бог је отишао даље“. Ученици МУР програма определили су се за филмове „Да ли мода може да спаси планету?“, „Прича о бацању хране“ и „Ледено краљевство снежног леопарда“.

Следеће недеље планирамо низ еколошких радионица, еко бонтон и израду скулптура од рециклажног материјала – еко арт.

GREEN FEST

Текућа 2020. година је у многим аспектима живота необична, па је тако и када је Green FEST у питању. Од омиљеног, међу природњацима, Сајма зелене културе, када смо навикли да учествујемо у радионицама, држимо предавања и гледамо филмове, овога пута је све организовано онлајн. Ученици IV године су гледали средњеметражни филм – *On thin ice* (на танком леду). На основу радње филма, на часовима биологије и ESS-а имаће задатак да повежу тематику филма са силабусом својих предмета. Вежбање ће бити у виду дискусије.

Гледали смо и филм Ледено краљевство снежног леопарда. Утисак је да све што дешава на планети може да се повеже са тренутном епидемиолошком и еколошком ситуацијом. Крилатица – делуј локално, мисли глобално је све јаснија, али без одлука и реакције на највишем светском нивоу, немамо изгледа за светлију и здравију будућност.

СПОРТ НА ШКОЛСКИМ ОДМОРИМА

Како што је то пракса и у редовним околностима наш систем је увек тежио ка томе да иновира и да помера границе просечних очекивања. Трудимо се да као тим у свим искушењима и разним проверама делујемо, одговорно и професионално, да унапредимо сваки вид васпитно-образовних програма који су доступни нашим ученицима. Сама чињеница да је корона вирус присутан у нашем друштву већ одређени период, а да ће ова школска година почети у мало другачијем маниру, обавеза нам је да нашим руђеровцима омогућимо што бољи третман када су физичке активности у питању јер је повезаност здавог тела и доброг духа увек био добар рецепт за јак имуни систем сваког појединца који нам је од велике важности у овом моменту.

У циљу бољег односа и организације ученика у актуелној ситуацији, а тиче се саме паузе између часова током трајања школског дана (велики и мали одмори), актив спорта и менаџмент школе донео је одлуку да спортске садржаје прилагоди, усклади са прописаним мерама и да направимо један добар модел функционисања наших ученика у спорту унутар школе. Такође, намера нам је да у већој мери користимо ресурсе нашег кампа (отворене терене), лепо време и у нужним ситуацијама балон салу која је пространа и задовољава све критеријуме безбедног простора.

Станице спортских активности које ће већ бити одређене унапред на школском дворишту, биће доступне ученицима, али само уз надзор моћи ће да се користе реквизити и организују такмичари. Такође, педагошка служба биће појачана, а имаће за циљ да ученицима укаже на евентуалне пропусте и на одређене специфичности у оваквим оквирима рада.

По предлозима струке, нажалост у овом тренутку нису нам дозвољени контактни спортови (фудбал, кошарка, рукомет и сл.), али одбојка свакако јесте јер не укључује одбрану и игру на мрежи у претераној мери тако да ће на тај начин ученици правити дистанцу. Бадминтон, мини тенис, стони-тенис и одређене друге спортске активности као што су: вреле и временске лопте, између две и четири ватре (игре инвазије – освајања) биће доступне, а планирано је још неколико занимљивих игрица као што су коцкице са ногом и коцкице са руком у већ исцртаним пољима. Пробаћемо да организујемо и неки групни облик тренинга, да кроз ЗУМБУ и АЕРОБИК анимирамо већу групу ученица и ученика, а ако се то буде показало као занимљиво решење, понудићемо још неки групни облик тренирања као што су: пилатес (девојчице), crossfit (дечаци).

Претерана пасивност у претходном периоду била је присутна чак и код оних најактивнијих појединаца, јер нам је сама епидемиолошка ситуација то и донела. Контролисано смо могли да се физички и емотивно празнимо, а сваком од нас је то од велике важности за очување психофизичког здравља. Радујемо се да и у оваквим околностима можемо рећи да крећемо у школу у редовним, али благо контролисаним условима. Да би узивали у таквом режиму рада, што дуже, потребно је да слушамо инструкције и да будемо одговорни.

Буди и ти на нашој страни, нека и оваг пута СПОРТ буде амбасадор доброг здравља, расположења и одговорности. Држи дистанце и наравно, стави маску!!!

Руђер тим

ДОСИТЕЈЕВИМ СТОПАМА

Ученик четвртог разреда Богдан Кошутић у склопу CAS активности повео је 29. 10. млађе другаре у културни оријентиринг – упознавање са животом и делом Доситеја Обрадовића. Провели смо се одлично, научили понешто и, наравно, купили крофне.

ОРИЈЕНТАЦИЈА У МАГЛИ

Како и да ли се сналазимо у магли просудите сами. Сваки наш одлазак у природу је благотворан и својеврстан изазов. Оријентирци су у Кошутњаку 25. новембра 2020. дисали пуним плућима. Осмех је одзвањао шумом, а у школу смо се вратили румени и срећни.

СПОРТСКИ ДАН НА АДИ ЦИГАНЛИЈИ

У нашој школи постоји лепа традиција да један сунчан септембарски дан проведемо опуштено уз спортске активности. И овог 8. 9. скијали смо на води, играли одбојку и возили бицикле и ролере. Чини се да никада нисмо били бројнији. Поштовали смо мере опреза, дружили се, али и неговали своје спортске вештине.

ОКТОБАРСКИ СПОРТСКИ ДАН

Руђеровци су направили спортски одмор 9. 10. 2020. на Ади Циганлији. Бициклисти су дефинитивно били најбројнији. Прваци ће тек да пишу о авантури коју су данас доживели. Терен је био захтеван и испоставило се да су неки од наших ученика професионалци! Свима је пријао активни одмор!

ШТА ЈЕ ОРИЈЕНТИРИНГ

Наше већ искусне оријентирке су 4. 9. 2020. новим члановима и чланицама објашњавале шта је то оријентиринг и зашто је забавно бити члан школског тима. Остаје да наши потенцијални чланови одлуче да ли ће бити чланови секције. Са каквим ентузијазмом су се препричавали прошлогодишњи догађаји, очекујемо следећег четвртка у три, на ливади испод ресторана, бројну екипу. Професорке Светлана и Катарина ће помоћи да науче како да рукују компасом, како да читају карту и како да се снађу у нашем делићу космоса.

ОРИЈЕНТАЦИЈА У ОРИЈЕНТИРИНГУ – ПРАКТИЧНА ВЕЖБА КОРИШЋЕЊА КАРТЕ И КОМПАСА

Наши нови оријентирци су имали показну вежбу 10.9. како изгледа такмичење у оријентирингу које ће следеће недеље организовати професионалци, сарадници из АОК „Кошутњака“. Наши искусни такмичари су данас радили на кондицији.

Најбољи су били дечаци Лекић, Зимоњић и Нестеренко с временом 33 секунде. И девојчице су биле изузетне. Похвала за ентузијазам за девојчице и дечаке: Кесића, Сташу, Лану, Дуњу, Милену, Николину, Лорену, Магдалену, Искру, Кају, Сену, Иву, Искрицу, Стефани, Наталију, Дарју, Анђелу, Адриану, Нађу и Луну. Верујемо да ће заблистати следећег четвртка.

СТАЗЕ У ОРИЈЕНТИРИНГУ

Одлична екипа оријентираца је искористила леп новембарски дан 19. 11. да се припреми за озбиљан пешачки подвиг који нас очекује следеће недеље. Трчали смо кроз шуму, вриштали, гласно се смејали, дали себи одушка. Вратили смо се из шуме насмејани и опуштени.

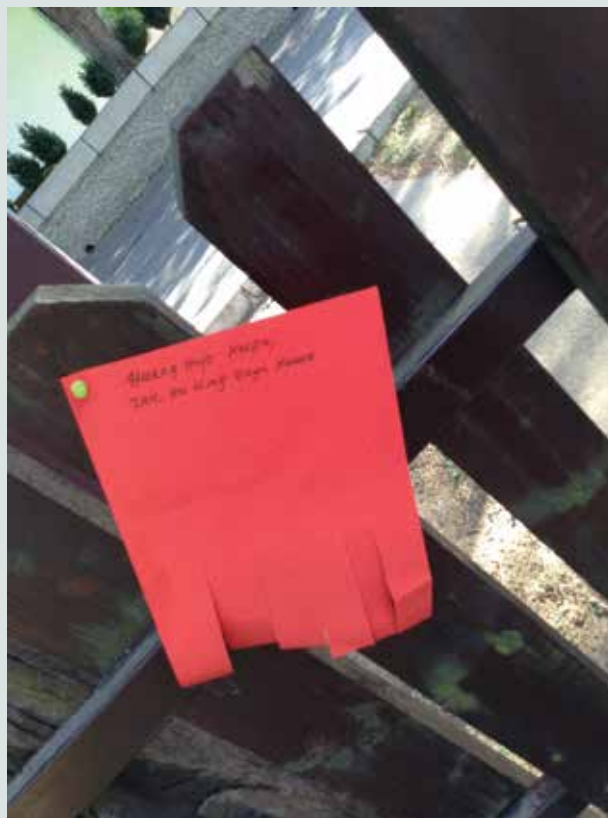
ТАКМИЧЕЊЕ У ОРИЈЕНТИРИНГУ

Дуго очекивано такмичење у оријентирингу десило се 24.9. 2020. Многобројне екипе су се такмичиле за престижних пет места које их воде на градски оријентиринг. Прво место у љутој конкуренцији освојиле су Милена и Дуња са временом 5.32. Друго место Лазар, Јован, Лука и Филип са временом 5.58. Треће место Луна, Дуња и Анђела, четврто Сена и Адријана, а пето Митра и Тара. Никада нисмо били бројнији. Придружили су се и гимназијалци у солидном броју. Радујемо се следећем четвртку јер ћемо опет бити у сагласју са природом. Захваљујемо се друштву АОК „Кошутњак“ што су нам организовали овај догађај.

ЗАГОНЕТНИ ОРИЈЕНТИРИНГ

Диван јесењи дан 17.9. 2020. провели смо на нашој омиљеној секцији. Данас смо били организовани у пет великих група. Задатак је био да пронађемо четири скривена места и решимо осам загонетки рачунајући и на брзину и спретност. Забавили смо се а уједно и припремили за озбиљно такмичење.

IV А ТАБЛОН

**Немања
Маловић**

**Марјан
Филиповић**

**Нина
Ловрић**

**Дарко
Коларић**

**Матија
Марић**

**Ивона
Којић**

**Луна
Пеић**

**Андрија
Рајовић**

**Милица
Бипранић**

**Директорка
Ивана Вукмирица Баџановић**

**Разредни старешина
Марија Кержлин Трифуновић**

**Анастасија
Радовановић**

IV Б ТАБЛОН

**Стојан
Стојанов**

**Илија
Новчић**

**Урош
Митровић**

**Душан
Шејић**

**Урош
Шејић**

**Стефан
Ристов**

**Матеја
Гордић**

**Миња
Милојевић**

**Лазар
Теодор Делић**

**Павле
Баић**

**Лука
Димитријевић**

**Директорка
Ивана Вукмирица Баћановић**

**Михаило
Кинкела**

**Уна
Ранковић**

**Јован
Јојић**

**Разредни старешина
Ивана Голац**

**Маша
Омрчен**

**Никола
Стаменковић**

**Александра
Мушикић**

**Наум
Иванић**

**Алекса
Јанковић**

**Филип
Казимировић**

**Андреј
Кокир**

ГОВОР ЂАКА ГЕНЕРАЦИЈЕ НАУМА ИВАНИЋА

Добро вече свима.

Мислим да ми је ово први пут у животу да треба да одржим неки званичан говор, тако да опростите ако будем звучао неискусно или нервозно. Потрудићу се да оно што говорим не буде клише и да говорим искрено из срца, све што осећам.

Када сам дошао у Руђер, крајем осмог разреда, то је била једно изузетно тешка фаза мог живота. Све се десило врло нагло и без упозорења. Променио сам школу, државу, окружење, и начин живота, што у том моменту никако нисам желео. Нисам очекивао да ћу се уклопити, а искрено нисам ни имао неку превелику жељу нити сам покушавао. Али, временом сам се навикао, чак и заволео ову установу, јер ми је пружила осећај посвећености и сигурности. Могу слободно и да кажем да сматрам ово место као другу кућу и жао ми је што је већ дошло време растанка, али ове четири године ћу увек памтити као један од најлепших и најзанимљивијих периода живота. Почаствован сам да кажем да сам био део ове школе и надам се да ћу је кроз живот, са свим својим будућим успесима, учинити поносном.

Желим да се захвалим својим родитељима, без чијег напорног рада и љубави не бих сад био овде. Борили су се да мој брат и ја имамо што боље и квалитетније образовање, као и окружење и прилику да покажемо своје квалитете, и то им никад нећу заборавити.

Захваљујем се свим професорима који су били уз мене свих ових година, који су се трудили да ми помогну у свему, поготово да се прилагодим, али и да ми квалитетно пренесу знање које ћу вредновати до краја живота, као и да дубље спознам себе, своје квалитете и слабости.

Такође бих желео да изразим изузетну захвалност драмској и глесној трупи чији сам члан од самог почетка гимназијског школовања. Током ове четири године стекао сам на сцени пуно искуства и лепих доживљаја који су, да будем искрен, највише допринели да овај период

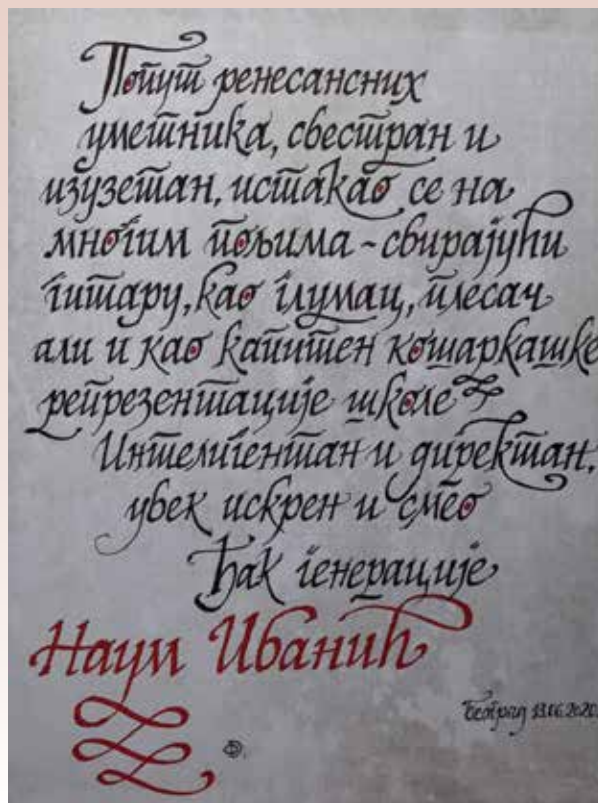
мог живота буде један од најлепших до сад. Било каква форма уметности за мене представља спас од лошег расположења и чини ме срећним и испуњеним, поготово кад имам прилику да делим ту лепоту са другим људима, зато хвала вам.

Да не заборавим, такође желим да се захвалим радницима ресторана. Током свог целодневног боравка у школи свих ових година, није прошао ниједан дан да сам гладовао, а верујте, мене уопште није лако нахранити, имам скоро 100 килограма. Храна и услуга је изврсна, и у њој сам свакодневно уживао, што неки од мојих другара који су седели са мном у време ручка могу и да потврде.

Заваљујем се и друговима и другарицама из моје генерације што су свакодневно чинили школски живот занимљивијим. Са вама никад није било досадно, ни на часу, као ни на одмору. Желим вам све најбоље у будућности, највише здравља и весеља, и надам се да ће нам се некад путеви поново сусрести.

Конечно, можда и најбитније, желим да се захвалим Богу, по чијој промисли сам пронашао себе у овом окружењу!

Хвала још једном.

РЕЗИЛИЈЕНТНОСТ У НАСТАВИ НА ДАЉИНУ

Стрес, као реакција на велике и изненадне промене, саставни је део живота и у малим дозама може чак бити и подстицајан. Када су под стресом, ученици више уче или се труде у другим аспектима свог живота као што су спорт, уметност, хобији... Међутим, дозе стреса некад прелазе границе које могу са лакоћом да се поднесу. Од проглашења пандемије, примећен је повећан број особа које пате од анксиозности и депресије, али су и учесталост и снага ових стања повећани код оних који се већ дуго са њима носе.

Наставници и психолози осетљиви су на знаке лошег сналажења са ситуацијом, па тако примећујемо промене у понашању и расположењу, као и промене у начину на које се ученици односе према својим школским обавезама. Међутим упадљиви знаци могу да изостану, а током наставе на даљину су нам мање и видљиви. Наш циљ свакако није да гасимо ватре, већ да благовремено реагујемо и са ученицима активно радимо на изградњи резилијентности у ситуацијама великих и наглих промена у којима се очекује негативно реаговање и тешкоће у сналажењу.

Шта је резилијентност?

Наше навике и стратегије за ношење са стресом које су нам познате и које у највећем броју ситуација добро функционишу, често губе функцију пред новим и неизвесним ситуацијама. На пример, ако се пред полугодиште радо ослањамо на помоћ вршњака, током пандемије суочићемо се са тиме да нам је ова стратегија недоступна, бар у оном облику на који смо навикли. Потребно је смислити нове начине за задовољавање потреба које су и даље актуелне, можда чак и од веће важности, а које се не могу задовољити на уобичајен начин. Резилијентност подразумева управо овакво флексибилно реаговање на нове ситуације односно прилагодљивост и релативну отпорност на стрес.

Изградња резилијентности

Један од начина за развој резилијентности код младих је социјо-емоционално учење. То значи обраћање посебне пажње на емоционална стања ученика и на легитимизацију њихових реакција. Будимо свесни да се код куће и ученици и наставници могу суочити са породичним неслагањима, практичним, психолошким и здравственим потешкоћама. Наше учioniце, чак и виртуелне, треба да буду место

за слободно изражавање страха, стрепње, несигурности или љутње. Разговор о овим стањима и рефлексija над њиховим узроцима и начинима за реаговање помажу флексибилнијем прихватању ситуације и прилагођавању на њу.

Одржавање наставе на даљину може деловати отуђујуће и на наставнике који разговарају са екранима, и на ученике који инструкције и подршку добијају на веома неуобичајен начин. Будући да је важан аспект социо-емоционалног учења јачање социјалних веза, индивидуализован рад у изолацији не треба да нуде норма. Одржавање контакта путем онлајн платформи, иницирање истраживачког рада у природи или са укућанима, осмишљавање нових, неуобичајених активности за провођење слободног времена и рад на виртуелним групним пројектима само су неки од предлога за промовисање важности социјалних веза.

Настава на даљину – резилијентност у будућности

Други приступ резилијентности је коришћење ове прилике за развој и унапређивање вештина које би дугорочно свима биле значајне. Промене у начину рада, комуникацији, распореду слободног и радног времена и њиховој структури управо развијају резилијентност а не чине само неугодну ситуацију у којој она треба да буде видљива.

Комуницирање преко порука и позива, чак када укључују и видео, значи улагање већег напора у разумевање поруке која се преноси, јер нам много невербалних сигнала није доступно. Као говорници улажемо више труда у формулисање порука а као примаоци више

труда у њихово тумачење, што је свакако значајно за будуће образовне и пословне ситуације. Осим комуникацијских, ослањање на технологију помаже у изградњи информатичких вештина. Многи родитељи школске деце, ученици и наставници као основну предност наставе на даљину истичу премощивавање страха од технологије и сналажење са разним информатичким алатима.

На крају, а можда и најважније, будући да су групни састанци ређи а да је прилив информација путем разних канала већи, и ученици и наставници развијају вештине управљања својим временом и својим емоцијама. За неке, нарочито млађе ученике, ово је била прва прилика да самостално распореде израду својих задатака и организују своје време за рад. Будући да нисмо једни са другима у школи већ у својим домовима, неке потребе се током наставе на даљину не могу одмах задовољити и на одговоре наставника и вршњака се чека. Чекање и излажење на крај са неизвесношћу гради стрпљење и ослањање на сопствене ресурсе а самим тим и флексибилно реаговање у будућим сличним ситуацијама.

Настава на даљину прилика је да поставимо питање о нашој спремности да флексибилно реагујемо на промене и из њих извучемо највише. Понекад, највише што можемо је да отворимо простор за искрен разговор о нашем реаговању на ове околности, док у другим ситуацијама можемо исте те околности преокренути у нашу корист. Суштина је да наше учионице, па чак и оналајн учионице, треба да буду спремне на оба.

Милица Скочајић, психолошкиња

ПУТОПИС

Након читаве вечности проведене у школској клупи, коначно је дошао и тај дуго ишчекивани фебруар. То је могло значити само једно – почео је зимски распуст.

Данима се радујем овим слободним тренуцима које ћу провести на скијању у Аустрији. Првог дана распуста, моја породица и ја смо спаковали и више него портбених ствари и упутили се ка скијалишту. Била је то дугачка вожња до ски-одмаралишта скривеног међу аустријским Алпима. Убрзо смо били смештени у собе нашег хотела, и ја сам одлучно почела са распакивањем. Била сам врло узбуђена због наредних шест дана скијања. Сваког дана, устајали бих у седам и пуна снаге ускоро била на врху планине. Поглед је био ненадмашан и простирао се километрима у даљину. Око мене били су врхови прекривени снегом, а ја сам гледала у даљину, желећи да овај тренутак траје заувек. Након минимум пет сати скијања, вратили бисмо се у хотелске собе, изморени али спремним за пут до спа-центра, неколико корака од нас. Тамо бисмо се излежавали, читали, купали и шта већ не. Свако вече би након дугог дана ишли на вечеру у различите ресторане. Један је био врло интересантан, али и многим вероватно чудан пошто су, између осталог, служили и бургер од нојевог, зебриног или бизоновог меса.

Ових шест дана је пролетело, а ми смо се запутли ка нашој следећој дестинацији, Инсбруку. Тамо нас је дочекао предиван апартман, такође међу Алпима. Инсбрук је окружен многим познатим скијалиштима, али је такође и модеран и пун живота и младих, што ми се највише

свидело. Од шест дана које смо провели овде, скијали смо три а остале искористили да упознамо град. Посетили смо алпски зоолошки врт који садржи све врсте животиња које живе у околним Алпима и сазнали за, такозвани, пут орлова који се простира преко целе Аустрије и дела Словеније. Моја идеја била је да посетимо и Сњаровски свет који нас је одушевио. Унутар музеја постоје велике просторије од којих вам застaje дах. Омиљена ми је соба која је у облику куполе, направљена од стакла, преко ког се преливају различите боје. Напољу, у Сњаровски баштама, видели смо облаке прекривене кристалима различите величине који помоћу жица стоје у ваздуху. Испод њих налази се вода из које извиру трске од кристала. У позадини је пуштена блага музика која подсећа на капљице у тренутку када ураде о површину воде. Вратила сам се у апартман са дивним устисцима и пуном галеријом на телефону.

Поново је дошао ред на паковање, у ком сам се до сада поприлично увежбала. Била је то дуга али дивна вожња кроз беле планинске врхове, све до Љубљане, у Словенији. У хотел смо стигли увече и отишли право на вечеру. Сутрадан је било врло топло и сунчано. Ово је био последњи дан нашег путовања. Искористили смо га тако што смо шетали поред реке која протиче кроз Љубљану и уживали у сладоледу, сунчајући се. Те вечери стигли смо назад у Београд уморни од пута.

Овај фебруарски распут провела сам на дивном путовању по различитим местима. Уживала сам у сваком тренутку и имам безброј дивних сећања. А сада, једва чекам следећи распуст!

Наталија Матић II6

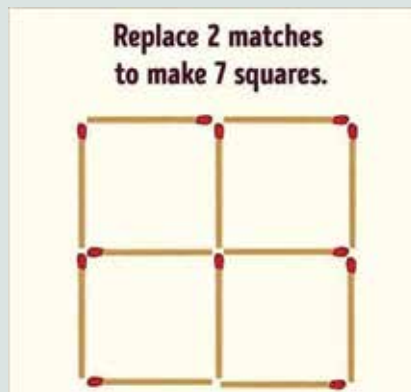

ТЕСТ ОПШТЕ КУЛТУРЕ БРОЈ 35

1. Која четири језика су најраспрострањенија на свету?
2. Који град је познат као „главни град ракуна“?
3. Из ког града је Фудбалски клуб „Арсенал“?
4. Где је рођен познати сликар Едуар Мане?
5. „Ипак се окреће,“ рекао је...
6. Која планета Сунчевог система се окреће око своје осе другачије од осталих планета?
7. Које дисциплине чине атлетски тријатлон?
8. Којој земљи припадају острва Мадера?
9. Ко је аутор књиге „Загонетна потрага“?
10. Да ли су Вук Стефановић Караџић и Доситеј Обрадовић били савременици?
11. Шта су измислила браћа Жозеф и Жак Монголфје?
12. Који инструмент је свирао Глен Гулд?
13. Колико слова има енглески алфавет?
14. Шта је манга?
15. Коју птицу држи у руци Мештровићев Победник?
16. На ком месту извире Дунав?
17. Чији је потомак мула?
18. Шта је мазга?
19. Шта је зонки?
20. Коала је: глодар, папкар или торбар. (Заокружи тачан одговор.)
21. Колико траје полувреме у рукомету?
22. Доситеј Обрадовић је био попечитељ, шта то значи?
23. Колико различитих папирних новчаница постоји у Србији?
24. Ко се налази на новчаници од 10 динара?
25. Ко се налази на новчаници од 20?
26. Ко се налази на новчаници од 50?
27. Ко се налази на новчаници од 100?
28. Ко се налази на новчаници од 200?
29. Ко се налази на новчаници од 500?
30. Ко се налази на новчаници од 1.000?
31. Ко се налази на новчаници од 2.000?
32. Ко се налази на новчаници од 5000?
33. У којој земљи се налази Суецки канал?
34. На ком дрвету расте жир?
35. Из ког језика потиче реч добош?
36. У ком веку је владао Стефан Дечански?
37. Како гласи генитив именице Пљевља?
38. Како се називају црвена крвна зрнца?
39. Како се зове сестра стрип-јунка Џеронима Стилтона?
40. У којој земљи се родио композитор Беджих Сметана?

МУЋНИ ГЛАВОМ

1. Једна цигла је тешка килограм плус пола цигле. Дакле, колико је тешка једна цигла?
2. Ако имам десет јабука и узмем их све осим три. Колико јабука остаје?
3. Који знак треба да ставиш између 3 и 7 како би добио број који је већи од 3, а мањи од 7?
4. Колико рођендана има просечан човек?
5. Шта има две главе, четири ока, четири копита, шест ногу и реп?
6. Збир година фараона, везира и заповедника страже је 84. Колико ће бити збир њихових година за 10 година?
7. Ако 20 чланова хора 3 мунута пева неку песму. Колико треба хору од 10 чланова да отпева исту песму?

Аутор Катарина Урошевић

ДА ЛИ СТЕ ЗНАЛИ

ДА ЛИ СТЕ ЧУЛИ ДА...

- Најстарији до сада нађен српски буквар начинио је инок Сава, а штампан је код млетачког штампара Ђ. А. Рампацета у Венецији 1597. године.
- Најстарија београдска кафана „Знак питања“ смештена је у кући изграђеној 1823.

- Цар Душан Силни вероватно је био „највиши човек свог времена“. На основу докумената из 14. века, писци савременици цара Душана често су га описивали као необично снажног и високог, неретко као највишег човека свог времена.
- Када је 1808. у Београду отворена Велика школа, прва ове врсте у Срба, Вук Стефановић био је један од првих двадесетак ученика.

ДА ЛИ СТЕ ЗНАЛИ

- Први отварач за конзерве је направљен око 40 година након прве конзерве.
- Обична оловка може да се зареже седамнаест пута.

- У прошлости су лоптице за тенис биле беле боје.
- Камелеон има видно поље од пуних 360 степени.

- Највећа школа на свету се налази у Индији и њу похађа 45.000 ученика.
- Индија никада у историји није напала ни једну земљу.
- Крава је у Индији света животиња.

МЕЂУНАРОДНИ ХУМАНИТАРНИ ДАН

Међународни хуманитарни дан смо 23. 11. 2020. обележили радионицом и акцијом коју су водиле CAS и SaA координаторке. Наши ученици су емпатични, освешћени, имају здраве резоне и потребу да помогну.

У току данашњег дана наши ученици и колеге су донели топлу гардеробу, средства за хигијену, играчке, слаткише и сланише за ужину. Помоћ ће бити усмерена у Свратиште.

Ученици су осмислили још једну пратећу акцију да књиге које су прикупили продају на нашем личном сајму књига. Новац од продатих књига ће бити искоришћен за куповину средстава за дезинфекцију која ће бити усмерена у Свратиште.

ЗВУЧНА ЧИТАНКА

У оквиру традиционалне хуманитарне акције „Хуманост на делу у дечијем оделу“, наша школа је у сарадњи са продукцијском кућом *Omega production* реализовала акцију снимања звучне књиге за фонотеку школе за ученике оштећеног вида „Вељко Рамадановић“ из Земуна. Ученица четвртог разреда гимназије Ања Черанева прочитала је одломке из романа руске књижевности и поезије.

STUDENTS POINT OF VIEW ON SCHOOL DANCING LESSONS CAS PROJECT/SCHOOL PAPER ARTICLE

At the beginning of this school year, our teacher suggested attend dancing classes a part of a CAS project. This was challenging for us because this was the first time we ever got in contact with it. Our first impression when we heard “dancing”, we expected it to be easy and simple, but it turned out to be far more challenging than we expected.

The first dance that we were thought was “cha-cha”. This choreography has lots of lateral movements that required exquisite footwork and body coordination. After that we started with “salsa”, which has a completely different style and set of movements. While our classmates were starting the new choreography, we were still stuck on “cha-cha”.

This was because we weren't used to these moves because they are completely different from basketball that he plays, and volleyball and I play. We were used to using our moves to beat our opponent and dancing is all about going with the flow and looking like we just came up with it even though the moves are very precise. Dancing thought us not to judge a book by its cover and although, things may seem easy at first glance, they may uncover a challenge, which we need to try to tackle.

Jovan Milosevic and Sara Radovanovic III16

РУЂЕРОВ САЈАМ КЊИГА

Ученици Гимназије „Руђер Бошковић“ данас су направили штанд од књига прикупљених у акцији Хуманост на делу у дечјем одељу. Велики одзив руђероваца, шарм наших продаваца и осмех који се видео и испод маске допринели су да акција успе. Прикупљени новац ће бити утрошен за донацију у виду средстава за заштиту од корона за децу из Свратишта.

SEVICE AS ACTION - ПРЕДРАСУДЕ

Професор социологије Андреј Кубичек је 14.10. 2020. у првом разреду одржао прво у низу предавања о предрасудама које имамо према одређеним људима или групама људи. Прваци су показали изузетно високу свест и отвореност према сваком разговору. Испоставило се да имају веома важну особину да поштују све људе без обзира ком друштвеном слоју, вери или боји коже припадају.

Глумци припремају позоришну представу

СЕКСИЗАМ У НАУЦИ – КОЛИКО СМО ЗАИСТА НАПРЕДОВАЛИ ПОСЛЕДЊИХ 50 ГОДИНА

Мишљење да су жене слабије од два пола, није новонастало. Веровање да жене треба да се посвете искључиво породици и домаћинству, прогања и руши друштвене норме већ вековима, почевши од мрачног средњег века па све до 21. века, које се усуђује називати и модерним добом. Жене су биле спутаване у свим аспектима људског живота, почевши од тога да нису смеле да имају свој новац, преко начина облачења па све до избора занимања. Међутим, странице историје исписале су и неке моћне жене-змајеви, које су нам показале и доказале да границе постоје само у ограничениости ума, и да жене заслужују исте привилегије и права као и мушкарци, јер друштво само тада може да настави да се развија.

Како се свет почетком 20. века нашао у торнаду различитих дешавања, значај жена је, такође, почео да расте, у сваком погледу. Конкретно и у науци. Најпрестижнија награда у научном свету је Нобелова награда, која је први пут додељена 1901. године. Од тада па до 2019. године, награду је примило 853 мушкарца и 51 жена, од којих су се 22 бавиле природним наукама (хемијом 5, физиком 3 и медицином 14). Има их и врло заслужних, али непрепознатих. Једна таква жена је Розалинд Франклин, научница која је свој живот посветила проналаску структуре ДНК. Захваљујући свом знању, прва је направила, вероватно за научну заједницу најважнију слику, „Слика 51“ која је показала да је ДНК двострука спирала. Њен рад је показан без њеног знања другим, за овај чланак небитним мушким научницима, који су на основу њене слике, склопили прву структуру ДНК. За свој рад су добили Нобелову награду, а Розалинд нису ни споменули. Чак, оптужили су њу да хоће да презузме њихове заслуге.

Розалинд је само један пример у мору неправде. Још један пример непризнате научнице и са нашег подручја је Милева Марић, за коју се зна да је допринела истраживањима свога супруга, међутим она и њен рад су такође пали у заборав.

Зато смо ми ту, да причамо о њима и постарамо се да се више никада не забораве и потцене. Ако скочимо са почетка на половину 20. века, ситуација није била много другачија. На универзитетима, у професорским зборницама, за канцеларијским столовима није се могло видети много жена. Ако би и било изузетака, од њих се очекивало да се потпуно посвете послу, услед чега су биле приморане да занемаре своје породице.

Како се 20. век приближио крају и људи су стали на праг 21. века, уз развој друштвених мрежа и нестајањем патријархалног погледа на свет, изједначавање жена и мушкараца је ушло у полет, али неправде и даље има. Иако су жене законски и формално равноправне са мушкарцима и стоје са њима раме уз раме, и даље процентуално зарађују мање од мушкараца за исти посао са истим искуством, квалификацијама и годинама радног стажа. Ово је сасвим нормално за модерна и развијена друштва, могу мислити како је у земљама Трећег света.

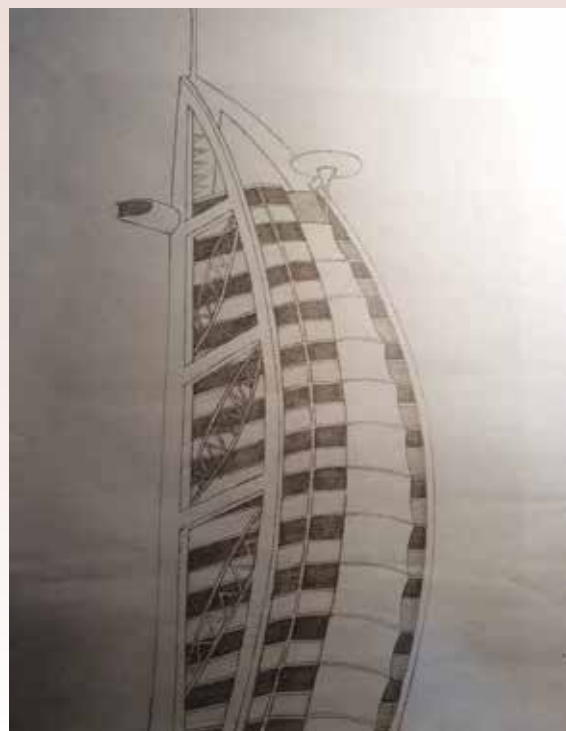
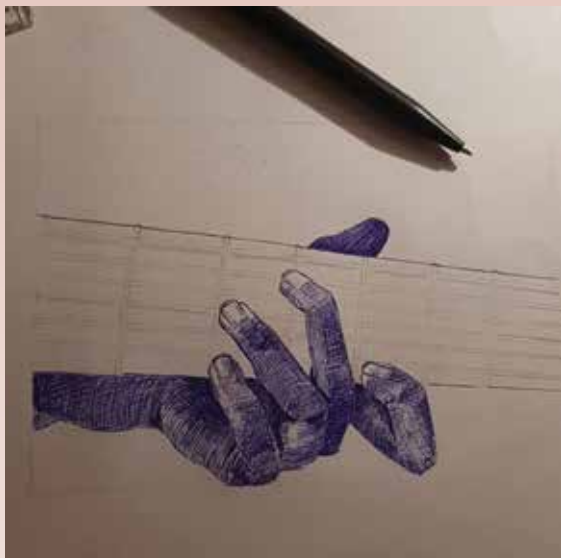
Иако је положај жена у науци у савременом друштву повољнији него што је био у ранијим периодима развоја цивилизације, ипак оне и данас нису у потпуности равноправне са припадницима мушког пола. Зато и треба наставити борбу за веће признавање жена у науци као и у свим осталим областима друштвеног живота, за шта се посебно борила – феминисткиња и борац за женску еманципацију Бети Фридан.

Алена Косовац, IIIБ

ЛИКОВНИ ДНЕВНИК ЈЕДНЕ ГИМНАЗИЈАЛКЕ

Елена Кадовић је ученица четвртог разреда Диплома програма. Веома је талентована: она плеше, пева, глуми и црта. Надамо се да ће у својој будућој професији искористити неки од ових талената.

THE AFFECT PERCEPTION AND LANGUAGE HAVE ON KNOWLEDGE

To what extent can the way we perceive something affect the way in which we describe it?

Perception is the process of becoming aware of things through the five senses (sight, sound, smell, touch, and taste), through two distinct elements: sensation and interpretation. Sensation is provided to us by the world, and interpretation is provided by our minds. On the daily, people are not aware that their minds are interpreting what they witness, but are simply comfortable with the well-known experience of understanding the world. Language is the main form of communication we use to describe something. It is the central function in human life. Furthermore, language follows multiple rules; it is rule-governed (grammar, etc.), intended, and creative and open-minded. Language and perception are only two out of the four ways of knowing. Ways of knowing includes: reason, emotion, language, and perception. Knowledge is a justified true belief that can be acquired through knowledge by acquaintance (first-hand knowledge based on perceptual experience), knowledge by description (second-hand knowledge which comes in a form of language), and practical knowledge (skills-based knowledge). Perception allows for us to subjectively describe something to others, without it necessarily being factually correct (when looked upon unbiasedly).

One's biased and subjective interpretations of the world can impact the way in which they describe something accurately. People tend to lead with their emotions and think emotionally-oriented, rather than logically and with reason. This is because people are more than a species that maintains information, but rather a species who interpret and think individually and uniquely to oneself. However, this is usually not the impact that is intended. This is done without the knowledge that perception can deceive you - and thus others. A real-life example of this can be seen when looking at visual illusions. Visual illusions are able to distort our perception without us knowing. Therefore, when one wants to explain what they see, it is not necessarily how it is, even though it seems that very way. Perception can deceive us because the mind sees what it desires. As the Canadian novelist Robertson Davies once wrote, "The eye sees only what the mind is prepared to comprehend." How can we be sure that what we see is therefore true? The answer is that we cannot; we do not know if what we are perceiving is justified true belief or just an illusion of our senses. Perception is not justified true belief itself; however, it is part of knowledge. There will be a biased outlook, therefore opinion, and people perceive and interpret things differently (which could all be correct) and therefore the descriptions would be different. For example, if one hates a certain painting, the perspective which they view it will be completely different from someone who loves the painting. Therefore, the specific words chosen to describe the painting would vary so much as to not be able to tell that they are describing the same painting.

One's perception only enriches their description since knowledge is more than just information. Information is merely a small segment of various parts related to one another to form a meaningful whole; knowledge. Knowledge also consists of emotion, reason, language, and perception. Perception allows for deeper insight. An example of this in real life is eye-witness testimonies. During criminal trials, it is vital to hear the people who have witnessed the offence in order to gather as accurate and the most details available. A person using their senses, remembering what they saw, when, where, what they heard, etc., can be of great assistance when conducting a criminal investigation. Especially to find out if one is to be found guilty or not guilty. There is a great deal of reliance on the testimony of witnesses, and as the witness increasingly recounts the event, it is important for all of the details to be mentioned - even if uncertain of accuracy because it could lead to a breakthrough in the case.

As previously mentioned, perception and language are two ways of knowing. They both have a great influence on knowledge, however, vary differently. Personally, I believe that perception is more powerful than language can ever be. At times people cannot find the right words or are incapable, of expressing (or taking in knowledge) through language, but their perception is innate. We are capable of perceiving the world that is true to ourselves. Perception is one of the key features of knowledge and something that knowledge depends on. However, perception depends on the senses. We are able to connect with the world, and our surroundings, through senses and they are the base of our knowledge. Senses are triggered by stimuli and, once sent to our brain, are interpreted using the information that we have already gathered through first-hand and second-hand experiences, emotions, and practical knowledge. Perception is able to guide us past explanatory gaps and avoid cultural misunderstandings; which are some of the biggest limitations with the use of language. Seemingly, perception has a bigger impact on knowledge than language.

In conclusion, perception and language are key aspects of knowledge, and both greatly impact knowledge differently. However, perception has an even bigger impact on knowledge, than language does, in my opinion. Perception can influence the way we describe certain things, due to there being bias and subjectiveness with perception. This can have a positive or negative impact since it will be partial, but perception can lead to further and more insightful details - even though probably non-factual.

Magdalena Radivojević IVA

“TRUE KNOWLEDGE EXISTS IN KNOWING THAT YOU KNOW NOTHING”

(Socrates).

To what extent do you agree with this statement?

The quote “true knowledge exists in knowing that you know nothing” comes from the Greek philosopher Socrates. The idea is that knowledge can never be complete; thus no one can have full knowledge. However, it is rare for this to be fully understood and appreciated. Knowledge is the possession of information through language, perception, reason and emotion; acquired through experience or education, and is a justified true belief. Knowledge is an extremely broad word, meaning that it is impossible to know everything. A number of people take knowledge as ‘compartmentalised common sense’, which is an incorrect way of viewing it. This is due to common sense being an unjustified and untested belief. It is important to take a variety of things in to consideration before accepting something with face-front value. This includes the reliability of the source, the understanding that perception can deceive you, and that intuition (and emotions) may take a role in the ‘common sense’ of knowledge. Furthermore, there are different types of understandings; theoretical and practical. What role does realising you know nothing play in claiming true knowledge?

The way to gain knowledge is through knowing the inadequacies of the current knowledge available and working to remove them. Thus, true knowledge is knowing that one knows nothing or at least everything. It shows that all knowledge is only temporary and the way to create new knowledge is by being aware of the fact that knowledge is never full and no one can ever have full knowledge. This also conveys an individual with values such as those of curiosity, humility, etc. which are vital to aspire for and acquire new knowledge. Furthermore, there is one more fact that points towards that true knowledge is “knowing that you know nothing”. Today the knowledge has got very vast and diverse and specialized, in such scenario no one has the ability to master the nuances of all the subjects. Thus, only way that remains to acquire more complete knowledge is know that one knows too little or nothing.

To not accept that there will be no way of gaining all knowledge influences people's psychological standing, with the impulsive reaction to react arrogantly and ignorantly. To believe you know everything, or will be able to learn everything, is an arrogant statement. This is due to the human inability to truly acquire all knowledge that exists. An example of can be found in science; the geocentric model was recognised and believed to be the correct theory. This model was accepted for 1500 years, and now we know that this model is incorrect. From what started to be based on more unjustified belief to justified true belief through the testing of that idea. This model was disproved with the heliocentric model. Knowledge was shifting and what was considered correct was changed. The geocentric model was considered to be ‘knowledge’ even though it was then discarded off later on, and replaced with a more reliable model.

However, thousands of new discoveries were made (even disproving older ones) with the aim for new knowledge. The drive for the information and to know more is able to provide people with the motivation to push themselves. Believing that you will one day be able to know everything can be a cause for faster development and more innovative ideas. Knowing that it is inevitable to not know everything could discourage people more than believing that they can acquire the furthest knowledge possible.

In conclusion, knowledge is how we understand information through different ways; language, perception, reason and emotion. This is acquired through first- or second-hand experiences. We are able to have a further understanding of this topic through the Socrates quote “true knowledge exists in knowing that you know nothing”. This essay has been able to view this quote in two different perspectives; agreeing and disagreeing with the statement. Throughout my analysis, two perspectives have been described. This allowed for an unbiased outlook on the question at hand, enabling for an unbiased and fair conclusion. There is an extent to which the quote is correct, however, it is also able to demotivate people in different fields to improving further due to the ‘negative’ outlook.

Magdalena Radivojević Iva

ЗА И ПРОТВ ШКОЛСКИХ УНИФОРМИ

Врло жива дебата десила се 20.11. на часовима српског језика у првом разреду. У оба одељења је победила опција против униформи. Ученици су поштовали све одлике добре дебате: уводничари, аргументисти и закључиоци (наше кованице) изнели су свој део приче, потом су групе укрстиле међусобна питања. Судије и гласачи су били објективни. Сви ученици ће проћи кроз улогу такмичара. До следеће дебате поздрав.

КРЕАТИВНИ ЗАДАТАК - МОЛИЈЕР

ДА САМ РЕЖИСЕР

Одлучио сам се да обрадим овај задатак и да режирам Молијеровог „Тврдицу” јер ми се чинио интересантним део у ком сам креирам по својој визији како би изгледала сценографија, глумачка екипа, костими, музика и сл.

СЦЕНОГРАФИЈА

С обзиром да се ради о периоду друге половине 17. века у коме је смештена комплетна радња ове драме као и чињеница да је наш главни јунак окарактерисан као ужасна шкртица и човек који не троши свој новац него га само сакупља, вероватно би његова дневна соба била врло оскудно намештена. Неке старе, мрачне завесе на прозорима, високи строп и јефтини свећњаци распоређени на неколико места унутар сцене би осветљавали глумце. Можда би строп украшавао неки лустер по угледу на оне у Версајском дворцу само да изгледа трошније. Његов тврдичлук је допринео томе да његова кућа изгледа трошније него што треба да буде за човека његовог ранга па је тако и намештај малобројан и притом врло скроман. Више је нека јефтина копија раскоши јер је то за Харпагона бацање новца.

МУЗИКА

Како се радња ове драме одиграва у другој половини XVII века у Паризу као музику у позадини бих изабрао делимично оргуље, а делимично неког композитора који је обележио тај период у музици као што је Ј. С. Бах.

КОСТИМИ

Париз у XVII веку постаје центар културних дешавања па тако и моде. Нема краја мојој машти кад су у питању костими. Главни лик зна шта би требало да обуче али не жели да за то издвоји много новца тако да би све на њему требало да носи обележја тог времена само да изгледа јефтино и отрцано. То подразумева на мушкарцима вероватно перику и шешир са перјем, одела из периода Луја XIV, огртач на раменима и ципеле са високим потпетицама. Женски ликови су у овој драми млађе девојке и носиле би слојевите богато украшене сукње, ведријих боја са стегнутим корсетима око струка и дубоки деколте. Перике на глави, можда огртачи и лепезе у рукама.

Слуге оскудно и много сиромашније и једноставније одевени у складу са улогом и кућом у којој служе.

ГЛУМЦИ

За глумца који би тумачио главни лик изабрао бих старијег човека. Он глуми човека сумњивог морала, нервозног и изгубљеног који стално истреса свој бес и агресију на другима. Вероватно би све време урлао а уз то би и препипавао џепове другима на сцени тражећи скривен свој новац. Глумица која би играла лик Елизе била би млађа и нежнија девојка, скромно али укусно одевена. Навикла да буде у сенци свог оца она би само на моменте показивала неки отпор и супротставила се свом оцу али на пристојан начин. Клеонта замишљам као младог, карактерног и честитог момка који се не боји сиромаштва. Поносно се држи и супротставља оцу, кори га и стиди га се јавно а при томе не крије своју заљубљеност.

Валер би био млад и наочит момак храбар и одважан са манирима неког одраслог у богатству само би се добро скривао иза лика младића који мора да се додвори оцу девојке коју воли.

Ла Флеш је Клеонтов слуга и по мом мишљењу важан лик јер показује много више отпора и критике него што му то његова позиција дозвољава. Он не подноси газду Харпагона и то не скрива. Директно га прозива и дрско одговара а неколико пута му пада на памет и да га стварно опљачка.

Вукота Чипчија Ila

КРЕАТИВНИ ЗАДАТАК - МОЛИЈЕР

ТВРДИЦА У МОЛИЈЕРОВОЈ РАДИОНИЦИ

I

Харпагон : Где је мој новац?
 Клеант : Који новац?
 Харпагон : Мој новац. Мој!
 Клеант : Где се налазио?
 Харпагон : У сефу!
 Клеант : Ах. Тај новац. Он је код мене.
 Харпагон : Како се усуђујеш да крадеш мој новац.
 Клеант : Инспекторе, можете да идете? Ово је приватан проблем.
 (Инспектор одлази.)
 Харпагон : Дај ми мој новац сместа. Сместа!!!!!!
 Клеант : Прво ти одустани од Маријане. Сместа!!!!!!
 Харпагон : Молим. Каква је то уцена?
 Клеант : Добра. Новац или Маријана.
 Харпагон : Волим новац. Али и Маријану.(Уздише.)Она ме воли.
 Клеант : Лаж! Она мене воли.
 Харпагон : Воли мене. Фросина каже да Маријана мисли да сам јако леп и да воли старије а не млађе!
 Клеант : Фросина лаже.
 Харпагон : Маријана, ко говори истину?
 Фросина : Харпагоне, ви сте у праву, вас воли. (Фросина се притворно смешка.)
 Харпагон : Вас ништа нисам питао!
 Фросина : Нисте, али ја вам кажем у њено име.
 Харпагон : Маријана има уста.
 Маријана : Ја вас, господине, не волим. Ја волим вашег сина. То што прича Фросина је лаж.
 Харпагон : Како се усуђујете да ме лажете?
 Фросина : Ја не лажем! Она се стиди да покаже своја осећања!
 Маријана : Не стидим се!!!
 Фросина : Стиди се.
 Маријана : Не. Ја волим Клеанта. Вама треба новац. И зато мене саветујете да будем са њим. Срамота. Може деда да ми буде. Рекли сте да је богат и да ће да умре за који дан јер је матор.
 Фросина : Молим!! Каве су то оптужбе?!!!
 Харпагон : Сместа се губи из моје куће. Сместа. Још ми предвиђаш смрт.
 (Фросина одлази)

II

Клеант : Изгубио си све!
 Харпагон : Новац! Сместа!
 Клеант : Изгубио због похлепе. Скуп глађа два пута. Изабрао си.
 Харпагон : Нисам. Моје новчанице, лепе моје!
 Клеант : Љубав се не купује новцем! Похлепан си и себичан.

(Клеант прилази Маријани.)

Клеант : Маријана! Хоћеш ли да се удаш за мене и да проведемо остатак живота заједно и у добру и у злу.

Маријана : Да! Хоћу. Хоћу. Још питаш. Увек и у добру и у злу

Клеант : Хвала богу.

Харпагон : Срамота, жене ме изиграле и због њих ме још и рођени син покрао.

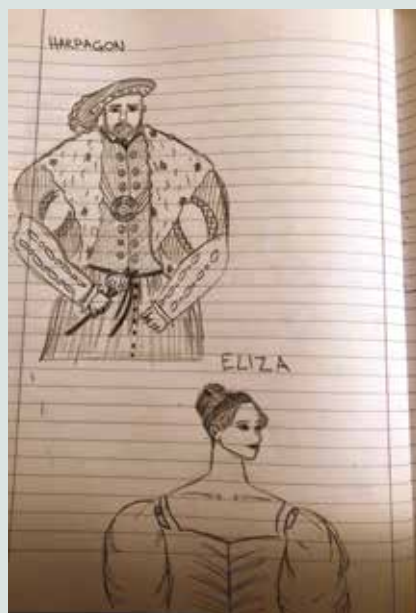
Стефан Маринковић IIБ

Душан Бајец IIа

Јања Јосифов Иа

Наталија Матић ИБ

Милица Јеринић Иа

Миа Трифуновић ИБ

Катарина Ђетковић ИБ

МОЈА ОМИЉЕНА УМЕНТИЧКА ДЕЛА – АНДРЕЈА РИСТИЋ 1Б

1. – „Swans reflecting elephants“– Салвадор Дали

2. – “Starry Night” Винсент ван Гог

3.– “The Last Supper” – Леонардо да Винчи

4. – “Pieta” – Микеланђело

5. – “Kompozicija VIII” – Кандински

6. – “Trevi Fontana” – Никола Салви

7. – “Water Lilies” – Клод Моне

8. “Casa Batllo” Barcelona – Гауди

9. “Weeping Woman” – Пабло Пикасо

10. “Kiss” – Климт

Извори слика:
<https://www.artsheaven.com/painting/artists/d/salvador-dali/swans-reflecting-elephants/>, <https://www.filipa.rs/proizvod/vincent-van-gogh-starry-night/>,
<https://www.mentalfloss.com/article/64372/15-things-you-should-know-about-last-supper>, [https://en.wikipedia.org/wiki/Piet%C3%A0_\(Michelangelo\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Piet%C3%A0_(Michelangelo)),
<https://fineartamerica.com/featured/digital-remastered-edition-composition-viii-wassily-kandinsky.html>, <https://www.travelandleisure.com/attractions/landmarks-monuments/trevi-fountain-unique-facts-history>, <https://www.wikiart.org/en/claude-monet/water-lilies-1917-4>, <https://www.architecturaldigest.com/gallery/the-most-beautiful-art-nouveau-buildings-around-the-world>, <https://www.tate.org.uk/art/artists/pablo-picasso-1767>, [https://en.wikipedia.org/wiki/The_Kiss_\(Klimt\)](https://en.wikipedia.org/wiki/The_Kiss_(Klimt))

ЋЕЛАВА ЛАТИНИЦА

Кад први пут прегледам рад неког ученика и напишем му коментар да ћелава латиница није опција, увек добијем реакцију. Или осмех који највише волим или зачуђеност.

Савремени ученици су од рођења у дигиталном свету. Поруке размењују брзином светлости. У тој журби нема знакова интерпункције, ђ се пише као dj(ђ), скраћују се речи и наравно дијакритички знаци не постоје. Ко ће још да тражи одговарајуће писмо.

Из свакодневне комуникације која је брза и кратка прелазимо на писање научних радова и ту настаје проблем. Неопходна је информатичка писменост, пре свега, па потом „ова друга“. Не морам ни да кажем колико је важно познавати свој језик. Верујем да успем да убедим своје ученике да је то тако уз дужно поштовање других језика које познају и уче. Понекад ми се учини да водим борбу са ветрењачама, али врло брзо видим резултат инсистирања.

Направила сам са ученицима истрживање. Погледајте сами шта они користе у свом смс речнику.

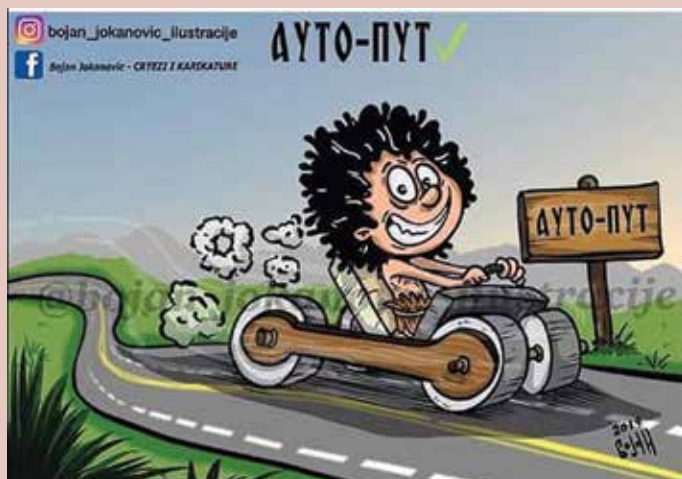
- NZ је не знам,
- тачка се ставља једино ако смо љути на ту особу,
- NNC нема на чему
- STR шта радиш
- смајлије користе да заврше неку поруку и увек су у складу са садржајем поруке.

Ћирилицу не користе, а то је тема за неку другу прилику.

Катарина Урошевић, професорка српског језика и књижевности

БОЈАН ЈОКАНОВИЋ – ЈЕЗИЧКЕ ИЛУСТРАЦИЈЕ

СРПСКА ТРАДИЦИЈА У МУЗЕЈУ ГРАДА БЕОГРАДА

СРПСКА ГРАЂАНСКА НОШЊА, свила, сомот, златовез, плетена пуцад, половина XIX века, УПЕ 767, 703, 797, 416

Формирање женског грађанског костима који носи атрибут „српски“, десило се крајем двадесетих и почетком тридесетих година XIX века. Хаљина, такозвани „фистан“, која се налази у Збирци за примењену уметност, пример је хаљина тога доба које су дуге, пресечене у струку и кројене тесно уз торзо. Сукња је богато набрана а задњи део је нешто дужи. Поседује дубоки изрез у облику два полукруга испод груди, а рукави су јој дуги. Предњи део груди и зарукавље украшени су везеном златном жицом, са копчањем од напред златно плетеним пуцадима. Срцолики изрез покриван је танком свиленом марамом у облику издужене елипсе, која се носила прекрштена преко груди. Нешто испод струка овлаш је везиван дуги појас бајадер, као што је један од сачуваних у Збирци, од беле свиле са цветним орнаментима у медаљонима, извезеним разнобојним свиленим концем са богатим ресама. Преко фистана обавезно се облачило либаде, жакет кројен уз тело са звонастим рукавима. Својом лепотом у Збирци се издваја либаде од тамноплавог сомота са богатим златовезом око ивица, постављено црвеном и беж сатен свилом. Некада је либаде украшавано и финим крзном, и тада је називано шкуртељком.

#muzejgradabeograda #belgradcitymuseum #costume

Непознате старинске речи из овог текста преузетог са сајта Музеја града Београда, објашњавали и трагали за њиховим значењем чланови Лингвистичке секције.

Пуце – округласти, мањи, често украсни предмет од метала, дрвета, кости који служи за закопчавање; дугме.

Фистан – женска сукња; мушка народна ношња у облику сукње

Бајадер - свилена украсна, широка трака која се на некадашњој женској ношњи везивала око струка; врста мале мараме; прозирна светлуцава тканина са разнобојним пругама.

Орнаменти – геометријски стилизоване шаре или мотиви из природе; украс.

Либаде – женски капутић до струка дугих широких рукава, украшен везом, део старе српске градске ношње.

Шкуртељка – либаде са финим крзном.

Новац није важнији од живих бића што су у ствари људи.

*

Испао је маштовит (па потом ИСПАО из шина)

*

Еолска фулура се састоји... (харфа)

*

Гукс млађи свира серенаду за Ану (Фукс)

*

Настрадао је у Аушпицу.

*

Пример за ономатопеју – ноћ.

*

Шта је оксиморон?

А то је питање, ја сам мислио да су већ почели да ме вређају.

*

Афиша је хлеб, именица женског рода.

*

Ноја је направила велики број.

*

Ја мислим да није било људи у Нојевој барци.

*

Мајка му је човек, а отац бог.

*

Еп о Гилгамешу је писан на академском језику.

*

Наставнице, извините што пишем голом латиницом, али мој компјутер нема другу опцију.

ЗАВРШНА ПРИРЕДБА

Завршна приредба посвећена XVII генерацији матураната Гимназије „Руђер Бошковић“ одиграла се 13. 6. 2020. у позоришту Мадленијанум. На почетку програма обратила се директорка школе, госпођа Ивана Вукмирица Баћановић. Након тога госте је поздравио министар просвете, господин Младен Шарчевић. Програм су испунили глумци, певачи, плесачи, играјући у представи Ожалошћена породица, по тексту Бранислава Нушића.

Соколске дипломе и награде овом приликом су уручене само ученицима четвртог разреда јер смо поштовали мере дистанце, тако да је програм био намењен само матурантима и њиховим родитељима.

Завршницу је чинио: дефиле матураната, говор ђака генерације Наума Иванића и још један ватрени поздрав за седамнаесту генерацију матураната. Госте је у фоајеу чекао 34. број „Соколских новина“.

ТЕСТ ОПШТЕ КУЛТУРЕ БРОЈ 34 – ОДГОВОРИ:

1. Која четири језика су најраспрострањенија на свету? Кинески (мандарински), енглески, хиду и шпански.
2. Који град је познат као „главни град ракуна”? Торонто.
3. Из ког града је Фудбалски клуб „Арсенал”? Из Лондона.
4. Где је рођен познати сликар Едуар Мане? У Паризу 1832. године.
5. „Ипак се окреће,” рекао је... Никола Коперник.
6. Која планета Сунчевог система се окреће око своје осе другачије од осталих планета? Венера.
7. Које дисциплине чине атлетски тријатлон? Трчање, пливање и бициклизам.
8. Којој земљи припадају острва Мадера? Португалији.
9. Ко је аутор књиге „Загонетна потрага”? Урош Петровић.
10. Да ли су Вук Стефановић Караџић и Доситеј Обрадовић били савременици? Да.
11. Шта су измислила браћа Жозеф и Жак Монголфје? Балон за летење.
12. Који инструмент је свирао Глен Гулд? Клавир и оргуље.
13. Колико слова има енглески алфавет? 28.
14. Шта је манга? Јапански стрип.
15. Коју птицу држи у руци Мештровићев Победник? Сокола.
16. На ком месту извире Дунав? На планини Шварцвалд.
17. Чији је потомак мула? Магарца и ждребице.
18. Шта је мазга? Потомак магарице и коња.
19. Шта је зонки? Спој зебре и магарца.
20. Коала је: глодар, папкар или торбар. Торбар.
21. Колико траје полувреме у рукомету? 30 минута.
22. Доситеј Обрадовић је био попечитељ, шта то значи? Министар.
23. Колико различитих папирних новчаница постоји у Србији? Девет.
24. Ко се налази на новчаници од 10 динара? Вук Караџић.
25. Ко се налази на новчаници од 20? Петар Петровић Његош.
26. Ко се налази на новчаници од 50? Стеван Мокрањац.
27. Ко се налази на новчаници од 100? Никола Тесла.
28. Ко се налази на новчаници од 200? Надежда Петровић.
29. Ко се налази на новчаници од 500? Јован Цвијић.
30. Ко се налази на новчаници од 1.000? Ђорђе Вајферт.
31. Ко се налази на новчаници од 2.000? Милутин Миланковић.
32. Ко се налази на новчаници од 5000? Слободан Јовановић.
33. У којој земљи се налази Суецки канал? У Египту.
34. На ком дрвету расте жир? На храсту.
35. Из ког језика потиче реч добош? Из мађарског.
36. У ком веку је владао Стефан Дечански? У 14. веку.
37. Како гласи генитив именице Пљевља? Пљеваља.
38. Како се називају црвена крвна зрнца? Еритроцити.
39. Како се зове сестра стрип-јунка Џеронима Стилтона? Теа.

МУЋНИ ГЛАВОМ, РЕШЕЊА

1. 2 килограма
2. три
3. запета (3,7)
4. један
5. човек на коњу
6. 84+30
7. три минута
8. Прстен има већу површину од круга.
9. Две хоризонталне линије су исте дужине.
10. Два круга су исте величине.
11. Две вертикалне линије су исте дужине.

КОМЕНТАР НА 34. ИЗДАЊЕ СОКОЛСКИХ НОВИНА

Ово издање Соколских новина је успешно забележило упечатљиве догађаје у којима су наши ученици учествовали. Новине су задржале улогу важне и драге успомене која помно прати напредак и успехе свих наших ђака.

Иако због тренутне епидемиолошке ситуације многи догађаји нису били одржани, чланови новинарске секције су нашли начин да изаберу квалитетан и занимљив садржај. И у овом издању су показали истрајност и креативност у изради Соколских новина.

Насловна страна Соколских новина је увек креативна и пажљиво одабрана. У овом издању, насловна страна подстиче читаоце да открију разнолик садржај часописа. Традиционално, часопис детаљно представља све аспекте школског живота. Највише се издвајају оригинални радови ученика који приказују њихову креативну страну. Такође, показане су актуелности и акције у којима је велики број ученика учествовао. У наредним издањима, како би часопис био квалитетнији, потребно је додати неке нове рубрике, али и задржати већ постојећи избор тема.

Како време пролази часопис се побољшава и постаје интересантнији што и чини овај часопис јединственим. Видно је уложено много труда и времена како би се часопис унапредио. Надам се да ће наредна издања Соколских новина бити још иновативнија и инспиративнија за генерације које долазе.

Милена Ћуковић IVa

5. БЕЛЛИСТ – БЕОГРАДСКО ЛИСТАЊЕ СРЕДЊОШКОЛСКИХ ЛИСТОВА 2019/20.

На петом Београдском листању срењошколских листова 2019/20, такмичењу средњих школа из региона, лист наше школе „Соколске новине“ добио је похвалу. Честитке редакцији.

Драги наши читаоци,

Завршило се још једно полугодиште и једна календарска година. Ето прилике за свођење рачуна, ето приике за обећања да ћемо баш све другачије наредне године. Склони смо да дајемо чврсту реч да ћемо више учити, више читати, више шетати, више се дружити. Провод са пријатељима нам највише у време короне (које никако да се заврши) недостаје.

Школска година је кренула уживо. Сви смо се ужелели жагора у учионици, школског дворишта, живе речи, немирних насмејаних очију.

Добили смо нове прваке. Поделићу са вама утиске које су записали у првим недељама школе:

- Разредна ми се допала јер улива поверење. (Никола);
- Добио сам омиљене предмете: математику и српски;
- Наставница српског је обећала да ћемо сви волети српски. Иако сам сумњао у то, решио сам да дам шансу. Кроз разне интересантне задатке, заволео сам прво да пишем, затим и сам језик;
- Програм и сваки предмет је одлично осмишљен и веома интересантан. Нема учења напамет, све је повезано и логично;
- Први утисак је одличан. Ја сам перфекциониста и није ме лако импресионирати (Алекса);
- Уклапање у ову школу било је брзо и глатко (Јана);
- Професори раде свој посао веома добро јер ја учим градиво на нормалан и пријатан начин. (Марко);
- Осећам се добродошло!

Старији ученици су се такође радовали што поново идемо у школу. Морали смо да поштујемо све мере, маске су биле саставни део нашег стила. Оригиналост се пратила кроз слике и натписе. Једино што се, нажалост, није могло пратити је осмех. Све је било прилагођено новонасталој ситуацији.

Бавили смо се спортом у складу са мерама, оријентиринг је постао још популарнији јер је у сагласју са природом, а све активности на отвореном су више него пожељне. Наше шетње кроз шуму су биле лековите, успели смо и да се такмичимо неколико пута, а и да шетамо трагом Вука и Доситеја.

Култура и наука нису трпеле. Обишли смо неке музеје, слушали трибине, имали једног писца, једног амбасадора и здравствене раднике у гостима. Овај број доноси два дивна интервјуа.

У недостатку правог сајма направили смо сопствени. Алтруизам, освешћеност и емпатија наших ученика је била изражена. Због короне смо били спречени да се дружимо, али смо све време мислили како да помогнемо. Дивне поруке смо добили од наших другара из Свратишта.

И овог пута се опробајте у решавању кликера, проверите како стојите са општом културом, пробајте да забележите сваки бисер на часу, борите се против своје и туђе досаде. Измишљајте имена сопственим искуствима и сазнањима, читајте пажљиво, уживајте у ономе што је и ваших руку, мисли, расположења – дело.

До следећег броја,

Катарина Урошевић, главна и одговорна уредница

Руђеровци и птице